

Gizli diplomasiye, Kürt sorununun inkârına, çözümün reddine, emperyalizmin himayesine, gerici ve yayılcı İkinci Cumhuriyet projesinin dayatılmasına hayır! Sayfa: 8

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Mart 2025 / Sayı: 186

Fiyat: 10 TL

Fabrikalardan Haberler:

Bursa OYAK Renault ve Eker, Tuzla HT Solar, Chen Solar ve Tarkett Zemin, Gebze Lincoln Electric ve Chinatool, Dilovası Esitaş, Çayırova Green Transfo, İstanbul Perfetti ve Polonez, İzmir Temel Conta, Sunel, Oryantal Tütün ve TTL Tütün fabrikalarından ve Gebze metal işçilerinden haberler Sayfa: 2-4

TARİHİ FIRSAT

İŞÇİ SINIFININ UYANIŞINDA!

Kandırılmadık, kandırılmayacağız!

Türkiye'de baş döndürücü savrulmalar yaşanıyor. İktidar daha dün sövdüklerini bugün övüyor. Terörist ilan ettiklerini barış elçisi olarak takdir ediyor. Hangisi doğru? Muhalefet deseniz, daha dün Erdoğan-Bahçeli'yi faşistlikle suçlayanlar, şimdi "Allah uzun ömürler versin" diye edilen dualara el açıyor. Daha dün nefes alamıyoruz diye karalar bağlayanlar bugün barış için kaçırılmaması gereken tarihsel fırsattan bahsediyor. Hangisine inanmalı? **Hiçbirine!**

İşin gerçeği şu ki dün milliyetçi hamasetle emekçi halkın saflarına ekilen kin ve nefret tohumları bugün sahte bir barış ve çözüm masalıyla sulanmaktadır. Tamamen gizli diplomasi ile kapalı kapılar ardındaki pazarlıklarla yürütülen bu sürecin arkasındaki motivasyon ne Kürt halkının barış özlemidir ne de Türk emekçi halkının millî gururudur. Her ikisi de farklı zamanlarda farklı koşullarda sömürgeci burjuvazinin ve onun işbirlikçilerinin çıkarları doğrultusunda suistimal edilmiştir ve edilmektedir. Nefret ekerek emekçi halkı birbirine düşürenler şimdi emperyalizmin himayesinde kanlı bir hasadın peşindedir.

Birinci Körfez Savaşı'nda Amerikan emperyalizmi Irak'a saldırdıktan Özal'ın deyimiyle "bir koyup üç alacağız" diyerek yağmadan pay kapmaya çalışan sömürgeci İkinci Cumhuriyet projesinin yeni versiyonu ile karşı karşıyayız. Özal'ın takipçisi olan bugünün iktidar sahipleri bir kez daha aynı yolun yolcusudur. Amerikan emperyalizminin başındaki faşist Trump ve hempası soykırımcı Netanyahu Batı Asya'yı hallaç pamuğu gibi atmaya hazırlanırken, yağmadan pay kapmanın peşine düşmektedirler. Sömürgeci burjuvazinin pet-

rol hayalleri için masaya koydukları Türk ve Kürt halklarının emeği, canı ve geleceğidir.

Amerikan ve İngiliz emperyalizmi, Siyonizm ile el ele, Filistin'de, Lübnan'da direniş odaklarının belini kırmaya, Körfez'den Mısır'a işbirlikçi kralların, emirlerin, generallerin hizmetleriyle Suriye'yi, Irak'ı ve tüm Arap dünyasını paramparça etmeye, İran'a karşı Batı Asya'da bir mezhep kavgasını kışkırtmaya çalışıyor. Böyle bir süreçte Sünni İslam temelinde bir Türk-Kürt ittifakından bahsetmek halkların kardeşliğine değil boğazlaşmasına hizmet eder. Barışa değil savaşa giden yolun taşlarını döşer. Biz başka halklara karşı Türk-Kürt ittifakından değil emperyalizme ve Siyonizme karşı tüm halkların ittifakından yanayız! Biz Türkün ne hakkı varsa Kürdün de aynı haklara sahip olduğu onurlu barış istiyoruz. "Kürtlerle barış, ABD'yle savaş" diyoruz!

Güvenme! Gizli diplomasinin sürecin sabote edilmesine karşı bir emniyet tedbiri olarak sunulması aklımızla alay edilmesidir. Gözlerden Irak pazarlıkları yürütenlerin emekçi halkın çıkarlarını gözetmesine nasıl güvenelim? Sözde darbecilere karşı OHAL ilan edip sonra bunu sermayenin önünü açmak için kullananlara, askerî vesayete karşıyız diyerek "yetmez ama evet"lerle yarı-askerî rejim inşa edenlere, ticareti kestik deyip soykırımcı İsrail'e kesintisiz petrol ve mal taşıyanlara, lafta Batı'ya atıp tutarken NATO'ya yaptıkları hizmetlerle, onun en büyük ordularından biri olmakla övünenlere, İncirlik'e, Kürecik'e asla dokunmayanlara, yerli ve millî edebiyatı yapıp memleketin işçisinin hak arayışının karşısına çıkıp, grev ya-

saklarıyla emperyalist tekellerin çıkarlarını savunanlara, ekonomiyi IMF'nin memuru İngiliz Mehmet'e teslim edenlere, milyonlar hayat pahalılığı ve işsizliğin pençesindeyken, emeğin vergi yükünü arttırıp patronlara vergi silmeler, muafiyetler ve teşvikler yağdıranlara neden güvenelim?

Tüm bunları herkesin gözü önünde yapanların kapalı kapılar ardında Türk ve Kürt yoksullarının menfaatine çalışacağına neden inanalım? Tabii ki güvenmeyeceğiz! Tabii ki inanmayacağız! Bugüne kadar kandırılmadık, bugünden sonra da kandırılmayacağız!

Bizim güvenimiz istibdadın baskısına karşı grev yasaklarını yırtıp atarak memleketin emekçi insanlarına nefes aldırın ve umut veren metal işçilerinin, hakları için Ankara yollarına düşen, işçiler olarak istibdadın barikatlarını aşan Polonez işçilerinin ve madencilerin şahsında Türk-Kürt her milletten memleketten işçi sınıfıdır.

Örgütlenme ve mücadele yılı ilan ettiğimiz 2025'te sınıf mücadelesi sürüyor, önümüzde kamu işçilerinden metal işçilerine randevusu verilmiş sınıf kavgaları var. İngiliz Mehmet'in işçi düşmanı Orta Vadeli Programı işçinin, kamu emekçisinin, yoksul köylünün kemerlerini sıktıkça her an patlamaya hazır bir toplumsal öfke birikiyor. Türkiye'nin kaçırılmaması gereken tarihi bir fırsat varsa bu, kapalı kapılar ardındaki pazarlıklarda değil, Türk ve Kürt yoksullarını birleştiren sınıf mücadelesi alanlarındadır. İşgallerde, grevlerde, direnişlerde apaçık gözler önünde yaşanmakta olan uyanıştır! Memlekete hürriyet, işçilerin birliği, halkların kardeşliği ile gelecektir!

Dilovası Esitaş'tan bir işçi kadın

Emekçi kadınlar en öne!

Merhaba yoldaşlar Ben Dilovasında Esitaş fabrikasında çalışan bir kadın işçiyim. Fabrikamız kadın çalışanların ağırlıkta olduğu bir fabrika. Fabrikamıza sendika girsin diye uğraşırken en önde emekçi kadınlar mücadele etmişti. Bir nebze olsun insanca koşullarda çalışabilmek için kormadan mücadelemizi vermiştik ve kazanmıştık.

Geçtiğimiz günlerde de Chinatool işçileri greve çıkmıştı. 180 kişiden 130'u kadın olan bir fabrikada patron; "kadınlar pes eder, korkarlar, mücadeleyi bırakırlar" diye söylemlerde bulundu. Chinatool'un emekçi kadınları o patronu dize getirip 4. günde sözleşmeyi imzalattı ve mücadele nasıl edilmiş gösterdi.

Bu ay 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününde, sendikamızda yapılan etkinliklerle farklı fabrikalardan kadınlar bir araya gelerek eğitimler alıp sohbet ettik. Konuşmalarımızda hepimizin derdinin aynı olduğunu fark etmemek, imkansızdı. Erkek

egemen kapitalist sistem dediğimiz bu düzenin bizi nasıl sömürdüğünü, bu sömürüyü de "Aile Yılı" adı altında önümüze sunduklarını konuştuk. Kadınlar sözde ev işlerine yetişmekte zorlanmasın diye esnek çalışmayı bir müjdeymiş gibi bize duyuruyorlar. Kadınlar hem evde hem işte çalışacaklar, bunun yanı sıra ne kıdem tazminatı olacak ne iş güvencemiz olacak.

8 Mart, zamanında kadınların daha yüksek ücret, kısa çalışma saatleri ve oy hakkı için hayatlarını kaybetme pahasına verdikleri mücadelenin anısına Dünya Emekçi Kadınlar Günü olmuştur. O günden bugüne alınan tüm haklar emekçi kadınların verdiği mücadele ile alınmıştır.

Çalıştığı yerlerde sadece kadın olduğu için daha az ücret alan,

psikolojik şiddete, cinsiyet ayrımcılığına, tacize maruz kalan binlerce kadın var. Her geçen gün artan kadın cinayetlerini görüyoruz. Çürümüş bu kapitalist sistemin erkek egemenliği ile var olduğunu biliyoruz ve her ikisiyle de mücadele etmeden biz işçi sınıfı için bir kurtuluş olmayacak.

8 Mart'ta meydanlardaydık. Taleplerimizi en güçlü şekilde haykırdık. Biz bu düzenin getirmiş olduğu hiçbir sömürüyü kabul etmiyoruz, etmeyeceğiz de.

"Emekçi kadınlar en öne!" şiarıyla meydanlarda mücadelemizi sonuna kadar vereceğiz.

Gebze'den metal işçisi bir kadın

Erkek egemen kapitalist sistemi yıkmak için, emekçi kadınlar en öne!

Merhaba yoldaşlar. Mart ayına girerken bölgemizde emekçi kadınların dayanışma ve kazanım dolu günlerini geride bıraktık. Gebze bölgemizde kadın işçilerin öncülüğünde çıkmış ve başarı ile sona ermiş bir grev yaşandı. Birleşik Metal-İş üyesi CT Otomotiv greve çıktı ve aylardır talep edilen zam oranları sebebiyle fabrikayı kapatacağını söyleyen patronlarını sadece dört günde dize getirdi. Bu fabrikanın benim çalıştığım fabrika ile benzer yanı iki fabrikada da neredeyse yüzde doksan kadın nüfusu olması. İki fabrikanın sahibi de yabancı sermaye ve iki fabrikanın patronu da toplu sözleşme dönemi bizim eğitim seviyesi düşük, orta yaşlı kadın işçiler olduğumuzu söyleyerek, cinsiyetçi bir şekilde aşağılayarak, bu durumu ücret artışlarını düşük tutmaya gerekçe gösteriyordu. Sendikamızı

zın sözleşme taslaklarının kadın işçiler olarak bizlerin hak ettiğinden fazla olduğunu söylüyordu. CT Otomotiv'in öncü kadınları başarılı grevlerinin ardından gösterdi ki emekçi kadınların en önde durduğu mücadeleler yerli, yabancı tüm patronlara dersini veriyor. 2025 yılı 8 Mart taleplerimizi işçi düşmanı, kadın düşmanı, erkek egemen kapitalist sisteme karşı haykıracağız. Eşit işe eşit ücret! Yıkılsın erkek egemen kapitalist sistem! Emekçi kadınlar mücadelede en öne!

Bursa OYAK Renault'tan bir işçi

OYAK Renault'ta sendika seçimi

OYAK Renault Türk Metal Emek Şubesi, 3. Olağan Genel Kuruluna gidiyor. 11 Şubat'ta Bursa'ya delege seçimleri bitti. Genel kurul ise 5 Mart'ta yapılacak. 200 kişinin delege olarak seçileceği seçime 450 kişi delege adaylığı için başvuru yaptı. Bu dönem seçim sisteminde değişiklikler yapıldı. Geçmiş dönemde, 3 kişinin şube başkanı aday olarak girdiği seçimde, her şube başkanı aday blok listeye 208 kişiyi delege aday ekleyerek seçime girmişti. Oyların sayım işlemi optik okuyucu makinesi ile yapılmıştı. Bu dönem de ise çarşaf liste olarak seçime girildi. Oyların sayım işlemi ise elle sayılarak yapıldı. Seçime çarşaf liste olarak girilse de liste içinde 3 grup vardı. Mevcut şube başkanı Nizamettin Bilik'in grubu, onunla anlaşamayıp ayrı giren bir grup ve Mesut Gür grubu vardı. Nizamettin Bilik'in grubu iki dönem boyunca 2015 değerlerine yaslanarak kazanmaya çalışıyordu. Bu dönemde de aynı şekilde 2015 zamanında kazandığımız hakları, sanki kendi almış gibi anlatıyordu. 2015 eylemlerini gören bilen çalışanlar da bu duruma tepki gösterdi.

Üç grubun da Renault işçisinin çıkarı için değil kendi çıkarları için bir araya geldiğini biliyoruz. Aday olmak için insan kaynaklarına çıkıp aday olacaklarını söyleyerek ne amaçladıkları belli. Oy verme işlemi bittikten sonra, üç gün süren sayım işleminden sonra sonuçlar açıklandı. Mevcut şube

başkanı Nizamettin Bilik delege çoğunluğunu kazanamadı. En çok delege çıkartan Mesut Gür'ün grubu oldu. Çoğunluğu kazanan Mesut Gür'ün grubunun şube yönetimine geçmesi beklenirken Nizamettin'in grubu "daha belli değil Türk Metal merkezi karar verecek" diye konuşmaya başladılar. O zaman ne anlamı kalır seçim yapmanın? Kendi istediğimiz temsilciyi seçsek bile atama Türk Metal merkezinin ve insan kaynaklarının kararına göre yapılıyor.

Oy verme işlemi devam ederken Emek şubesi delege aday olan Levent Turgut fabrikaya alınmayarak oy kullanması engellendi. Önceki dönem şube başkanlığına aday olduktan sonra yapılan baskılar sonucu 14 ay önce işten çıkarılan Levent Turgut, hem hukuki sürecin devam etmesi hem de sendika üyeliğinin devam etmesi üzerine şube delegeliğine tekrar aday oldu. Önceki dönem şube başkanlığına aday iken sık sık sosyal medyada sendikal eleştiriler yaptığı için işten çıkarıldıktan sonra açtığı davaları kazandı. Adaylık başvurusu için Emek şubeye gittiğinde önce aday olamayacağını söylediler. Hukuki süreç hakkında bilgilendirme yaptıktan sonra, Türk Metal Sendikası Bursa Başkanı Mesut Erdem aday olabileceğini söyledi. Delege seçimlerinin başlamasıyla oy kullanmak için fabrikaya gittiğinde güvenlik, fabrikada çalışmadığı için içeri alamayacaklarını söyleyerek girişine izin vermedi.

Bunun üzerine sendika yetkililerini aradığında "oy kullanma listesinde ismin olmadığı için oy kullanamazsın" dediler. Levent Turgut, 343 oy alarak az farkla delege olamadı. Levent Turgut, ne koşulda olursa olsun sendikal bürokrasiye karşı mücadele edilmesi gerektiğini gösterdi.

Bu seçimde kimin kaç oy aldığından daha önemli olan şudur. Renault işçisi, fiili grev ve işgal biçiminde gerçekleşen ve Türk Metal'i bir süreliğine de olsa fabrikadan silen 2015 eylemlerine sahip çıkmaktadır. Renault işçisi, bugün Türk Metal'i aşamayabilir ama Renault'ta Türk Metal'in eski haliyle var olmasına da izin vermeyecektir. 2015'i yaşamayan yeni işçilere bu bilinci aktarmak çok önemli. Bu da seçim dönemi dışında da tabandaki tartışmaları canlı tutmayı, her fırsatta ve en önemlisi de sözleşme dönemlerinde sendika üzerindeki baskıyı arttırmayı gerektiriyor.

Biz "ayrı gayrı yok birleşik işçi cephesi var" diyoruz. Bu sözün Renault'taki karşılığı görüşü, düşüncesi, memleketi ne olursa olsun işçilerin sınıf çıkarları etrafında birleşmesidir. Bu birliği sağlayacak, patrona ve hatta sendika merkezine karşı sadece Renault işçisinin temsilcisi olarak hareket edecek, gerektiğinde yeni grevlere işgallere önderlik edecek bir oluşumu adım adım inşa etmek bizim görevimizdir.

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Fabrikalar bankalar devletin, devlet işçinin!

Merhaba Yoldaşlar, ben Chen Solar'da çalışan bir işçiyim. Mehmet Şimşek'in Orta Vadeli Programı'nın sonuçlarını yaşamaya devam ediyoruz. Patronlar sık sık fabrikalarda işçi çıkarıyor, işsizlik iyice artıyor. Bizim çalıştığımız fabrikaya da 4 farklı robot geldi. Bir robotun, 1 işçinin yaptığı işin tamamını yaptığını söylemek zor. Robot geldiğinde robota malzeme koymak gerekiyor. Ya da nadiren de gerçekleşse bir gün robot arıza verdiğinde, robot manuele alınıp o robotun işi bir işçi tarafından yapılabilir. Patron dört robot geldi, 4 işçiye ihtiyaç kalmadı diye bir iddia ortaya attığında bu doğru olmuyor. Kaldı ki Chen Solar'da patron 4 robot getirip vardiya başına 5 işçiden 15 kişiyi işten çıkararak istiyor. Kaldı ki bu fabrikada küçülmeden bahsedemiyoruz. Kesintisiz bir şekilde hedef sayılara yakın miktarda üretim yapıyoruz. Yine de patron ekonomideki dur-

gunluğu, güneş paneli üreten diğer fabrikaların durumunu bahane ederek zor durumda olduğu yalanıyla bizi kandırmaya çalışıyor. Biz örgütlü gücümüzü kullanarak bu sorunun da üstesinden gelmek için elimizden geleni yapacağız.

İstihdam edilen işçi sayısı gün geçtikçe azalıyor. Bazı fabrikalardaki işçi sayısı azalıyor, bazı patronlar ise lokavt kararı alıyor. Daha yakın zamanda MKB Rondo fabrikasında yasadışı bir lokavt vakası yaşadık. Muhtemelen önümüzdeki dönemde de yasal veya yasadışı lokavtlar yaşayacağız. Fakat fabrikalar patronların oyun bahçesi değil. Bizi kâr ederken işe alıp kârları azalırken işten atamazlar. Lokavt kararı alınan fabrikaların işçi denetiminde kamulaştırılması gerekiyor. Bu düzen bize iş güvencesi bile sağlayamıyor, güzel bir hayat ve barış hak getire. Öncelikle fabrikaların, bankaların devletin, devletin işçinin olması gerekiyor!

Lincoln Electric işçisi grev ateşini harlıyor!

Taysad Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan Kaynak Tekniği (Lincoln Electric) fabrikasının önünde bir ayı aşkındır mücadele naraları yükseliyor, grev

ateşinin dumanı tütüyor. Birleşik Metal-İş Gebze 2 No'lu Şube'de örgütlenen Kaynak Tekniği işçileri, 2023'te başlattığı ekmek mücadelesini 31 Ocak'ta şalteri indirerek grevle taçlandırdı.

"Tozaltı" ve "gaz altı" kaynak teli gibi endüstriyel alanda oldukça önemli ürünler üreten 128 yıllık Lincoln Electric şirketi, dünya çapında toplam 71 üretim tesisine sahip ve üretim kapasitesini

arttırarak genişleyen bir şirket. Ancak mesele işçilere gelince sefalet ücretini dayatarak Türkiye işçi sınıfını ucuza sömürebileceğini sanan bu köklü (!) ABD şirketi, karşısında onurlu ve mücadeleci metal işçilerini buldu. Lincoln Electric işçileri talep ettikleri ücretleri alana kadar grev ateşini harlamaya ve sloganlarla, türkülerle Taysad'ı inletmeye devam edecek. Devrimci İşçi Partisi olarak "işgal, grev, direniş" parolasıyla ekmek mücadelesini sürdüren işçilerin yanındayız! Yaşasın Lincoln Electric işçilerinin onurlu mücadelesi!

Sefalet dayatmasına boyun eğmeyen Green Transfo işçileri grevlerinin 51. gününde kazandı!

Kocaeli Çayırova'da bulunan ve Birleşik Metal-İş sendikasının örgütlü olduğu Green Transfo fabrikasında 51 gün süren grev, önemli kazanımlarla sonuçlandı. 25 Aralık'ta fabrikanın önünde yanan grev ateşi, Green Transfo işçilerinin inancıyla, coşkusuyla her geçen gün daha fazla harlandı.

Patron işçilerin mücadele azmini kırmak için her yolu denedi. 10 Şubat tarihinde uygulamak üzere lokavt ilan ederek işçilere geri adım attırmaya çalıştı. Yetmedi, lokavt kararından sonra teklifi daha da düşürerek işçileri yıldırma çalıştı. Patronun bütün çabasına rağmen Green Transfo işçileri bir adım bile geri atmadı-

lar. Bu kararlılık en sonunda patrona geri adım attırdı ve sürecin başında MESS'ten ayrılarak işçilere gözdağı veren patron, en son imzalanan MESS sözleşmelerinin ortalamasının üstünde bir sözleşmeye imza atmak zorunda kaldı.

Green Transfo işçileri bir önceki toplu sözleşmede grevleri yasaklanmasına rağmen greve çıkmış ve yaklaşık 2 günlük fiili grevin ardından önemli kazanım-

lar elde etmişlerdi. Bu toplu sözleşmede de Green Transfo işçileri ekmeğimizi büyütme için mücadele etmek zorunda olduğumuzu bir kez daha gösterdi. Zafer mücadeleden Green Transfo işçilerinin oldu!

Chinatool işçisi hakkını grevle söke söke aldı!

Gebze Plastikçiler Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan, Birleşik Metal-İş sendikasının örgütlü olduğu Chinatool Otomotiv fabrikasında 10 Şubat'ta başlayan grev, 4. gününde işçilerin zaferiyle sonuçlandı. 130'u kadın olmak üzere toplam 183 işçinin bulunduğu fabrikada kadınların coşkusu grev damgasını vurdu. Mücadeleci metal işçileri zaferlerini fabrika önünde meşalelerle ve halaylarla kutladı. Grevden önce yüzde 25 zam teklif eden ve bu oranın üzerinde zam yapması durumunda batacağını iddia eden Chinatool patronu, işçinin iradesine boyun eğdi ve Chinatool işçileri yüzde 80 oranında zam aldılar.

Emekçi kadınları aşağılayan patrona Chinatool işçisi kadınlar ders verdi

Patron sendika ile yaptığı müzakerelerde ve sosyal medyadan yapay zekâ aracılığı ile paylaştığı videolarda, fabrikayı kapatma tehdit ederek işçileri yıldırma için elinden gelen her şeyi yaptı. Ayrıca Chinatool patronu kadın işçilerin birçoğunun lise mezunu bile olmadığını ve dışarıda ancak asgari ücrete iş bulabileceklerini ima ederek, kadın işçilerin yüksek zam istemeyeceğini düşündüğünü söyledi. Patronun bu aşağılayıcı söylemlerine Chinatool'un emekçi kadınları grev alanından

sloganlarla, halaylarla, horonlarla cevap verdiler. Emekçi kadınlar bir kez daha mücadelenin önünde yer alarak grevin coşkusuna coşku kattılar.

Ekmeğimizi büyütme için işgal, grev, direniş!

Chinatool işçileri uzun yıllar süren yetki itirazları ve işkolu davalarının ardından 2020 yılında Birleşik Metal-İş sendikasının çatısı altında toplu sözleşme yapma hakkını kazandılar. Davalarla geçen yıllarda patron işçileri yıldırma için her türlü baskı, tehdit ve mobbingi yaptı fakat Chinatool işçilerini yıldırma. Bugüne kadar asgari ücret seviyelerinde ücret alan Chinatool işçileri, yeni imzalanan toplu sözleşme ile ortalama 55 bin lira net ücretlere ulaştılar. Ücret zammının dışında sosyal haklarda da birçok kazanım elde ettiler. Chinatool işçilerinin hikayesi bütün işçilere örnek olmalı. Sofrasında ekmeği büyütme, güvenceli bir işe sahip olmak isteyen her işçi "işgal, grev, direniş" diyerek Chinatool işçilerinin yolundan gitmeli.

Patronun sendikasızlaştırma çabaları fayda etmedi! Tarkett işçileri grevlerinin 153. gününde kazandı!

İstanbul Tuzla Deri Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan ve Petrol-İş sendikasının örgütlü olduğu Tarkett Zemin Kaplama fabrikasında 18 Eylül'de başlayan grev, 153. gününde işçilerin zaferiyle sonuçlandı.

Dünya çapında 34 fabrikası bulunan ve bünyesinde yaklaşık 12 bin işçi çalıştıran Fransız sermayeli şirket, 2022 yılında örgütlenen işçilerin sendikalaşma hakkına saygı duymamış ve yetki itirazın-

da bulunmuştu. 2024 yılında davanın sonuçlanmasının ardından toplu sözleşme masasında işçilere "zamsız çalışın" diyerek sıfır zam veren patron, süreci çıkmaza sokmuş ve işçiler greve çıkmışlardı.

Tarkett işçilerinin yaşadıklarını her sene on binlerce işçi yaşıyor. Neredeyse bütün fabrikalarda patronlar, işçilerin anayasal hakkını kullanarak sendikalı olmasını engellemek için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar. Yıllarca süren yet-

ki davaları, fabrikalarını sendikalı işçilerden "arındırma" isteyen patronlara bu fırsatı altın tepside sunuyor. Bu süreçleri sağlam şekilde atlatan işçilere de toplu sözleşme masasında birçok patron, çok düşük zamlar teklif ederek işçileri greve çıkmaya zorluyor. Tarkett işçilerinin zaferi, anayasal hakkını kullanarak sendikalı olan ve bu sebeple işten atılan, baskı gören bütün işçilerin zaferidir. Tarkett işçilerinin 153 gün boyunca kar-

kiş demeden gösterdiği mücadele azmi, zafere giden yolun mücadeleden geçtiğini bir kez daha

göstermiştir. Yaşasın Tarkett işçilerinin zaferi!

Tuzla HT Solar'dan bir işçi

Düzen sayesinde var olanlar ve düzenden çıkarılmayanlar

Geçtiğimiz iki üç hafta Türkiye siyaseti için oldukça çalkantılı geçti. Soruşturmalar, gözaltılar, tutuklamalar... Düzen muhalefetine en önemli Cumhurbaşkanı adayını soruşturma üzerine soruşturma yedi, düzen muhalefetine en büyük partisinin belediyeleri bir bir elinden alınıyor, Türkiye'nin en büyük patronlarının sözcüleri gözaltına alınıyor, okulunu birincilikle bitiren teğmenlerin apoletleri sökülüyor ve Kürt illerinde kayyumlar tüm hızıyla devam edi-

yor. Antep'teki işçi mücadelesi dalgasının önünü kesmek için Birtek-Sen genel başkanının tutuklanması da cabası. İşçiler olarak siyasi süreçleri kendi cephemizden incelemeli ve tarafımızı doğru seçmeliyiz.

Evet, bu baskıcı ve keyfi rejim sopsasını tüm hızıyla savuruyor, yoluna çıkana, sesini çıkaranları taş misali bir bir ayıklıyor. Sesini çıkaranın kendini mahkeme salonlarında ifade verirken bulunduğu bu kokuşmuş düzene karşı işçi sınıfı olarak her zaman

hürriyeti savunmalıyız. Ancak son dönemde zulme ve haksızlığa uğrayan herkes bizimle, yani işçilerle aynı safta mıydı? Bunu da sorgulamalıyız. Örneğin Mehmet Şimşek ve şürekâsı işçilere ve emekçilere yeterince kemer sıkırmıyor diye yakınan TÜSİAD temsilcileri, istibdadın sopsasıyla yeni tanışıyor olabilir, ancak geçmişte bu sopsayı işçilerin grevlerinde ve direnişlerinde kullanırken de rahatsızlar mıydı? Ya da belediyeleri haksız ve hukuksuzca

elinden alınan CHP, kendi belediyelerindeki işçilerin grevi istibdad tarafından yasaklanınca demokrasi ve insan hakları neden aklına gelmedi? Biz işçiler ve ezilenler olarak bu sopsayla yeni tanışmadık, yıllardır da mücadele ediyoruz. Kürt illerine atanan kayyumlar ve sendika başkanlarının içeri alınması bizim için yeni değil. Zulmü de baskıyı da ekmek ve hürriyet mücadelelerimizden çok iyi biliyoruz. Bundan dolayı yeri geldiğinden aynı safta olamayacağımız

insanlar haksızlığa ve hukuksuzluğa maruz kaldığında tepkimizi esirgemedik, yine esirgemiyoruz. Ancak haksızlıklara karşı olmamız bu düzen sayesinde var olanlarla bu düzenden en ufak çıkarı olmayan bizlerin aynı gemide olduğu anlamına gelmiyor. Biz istibdadın her türlü haksızlığının ve hukuksuzluğunun karşısında olmalıyız. Çünkü bu kokuşmuş düzen ancak böyle ayakta kalabiliyor ve sömürü sisteminin çarkları bu sayede bize karşı dönmeye devam ediyor.

Sendikalı olmasına rağmen hala ekmeğiyle korkutulan Perfetti'den bir işçi

Perfetti'de düzeltmemiz gereken bir fabrikamız vardı, şimdi bir de nur topu gibi sendikamız oldu

Düşüncelerimi sizlere aktarmadan önce süreç boyunca en samimi duygularla yanımızda olan değerli Devrimci İşçi Partili yoldaşlarımıza Perfetti van Melle işçisi olarak teşekkür ederim. İyi ki varsınız.

Birikmiş ve yıllara yayılmış sıkıntıların ardından küçük bir kıvılcımın Perfetti işçisinde nasıl bir yangına dönüştüğünün hikayesini anlatacağım sizlere. İlk etapta işyerimizdeki küçük bir grubun amatör örgütlenmesi, bizleri daha sonra sendikalaşma yolunda adım atmaya yöneltti. Sendikalar arasında bizleri kim yalnız bırakmaz (bunu yazarken utandım) düşüncesiyle Tekgıda-İş sendikasıyla iletişime geçmekte karar kıldık. Amatör mücadeleden farkına varmadan daha amatör bir mücadeleye adım attık. Ayhan sendikalaşma yolunda işten çıkarılan arkadaşımız oldu. Patron farklı gerekçeler sunmuş olsa da, dolaylı yoldan bu arkadaşımızın sendikal

faaliyetlerde bulunduğu için işten çıkarıldığı bütün çalışanlar tarafından biliniyordu. Ama işte... Aması var...

Ülkemizin içinde bulunduğu ve bitmek bilmeyen ekonomik kriz, patronlara ve vekillerine işçi üzerinde daha fazla baskı yapma olanağı sağlıyor. İşte tam söz ettiğim bu durum fabrikamızda belirgin bir şekilde yaşanmaya başlandı. Yani işçi her zamanki gibi patron tarafından ekmeğiyle korkutulmaya başlandı. Savunma istemeler, tutanak tutmalar havada uçuşuyordu. İşverenin bu tutumu sendika için gerekli sayının daha erken tamamlanıp bakanlıktan yetki belgesinin alınmasına kolaylık sağladı. Bunun adı etkiye tepki. Bingoo! Sendikalaşma sürecindeki en büyük engel aşılmıştı. Bundan sonra hepimizi heyecan dolu TİS süreci bekliyorduk. En azından biz öyle düşünüyorduk.

İşçileri örgütlemek için sendika tarafından görevlendirilen uzman

her toplantıda daha fazla bağıyor, içerde kimsenin söz söyleyemediklerine sert eleştiriler yapıyor, kendinden emin davranıyordu. Bu tavırları biz işçilere güven veriyor, kazanım elde edip etmeyeceğimizi şüphesini ortadan kaldırıyor. Hiç unutmam 5 yıldızlı bir otelin konferans salonunda yapılan işçi toplantısında "maaşlarınızın brüte dönmeceği konusunda sizlere namusum ve şerefim üzerine söz veriyorum" demişti. Bir insanın bu denli büyük bir sözü bu kadar kolay söylemesi için hangi durumda olması gerekir diye çok düşündüm ama bulamadım. Fabrikamızın Tekgıda-İş sendikasının en büyük fabrikalarından olacağını, alacağımız maaşların örnek olacağını, işten çıkarılan Ayhan arkadaşımızın işe iadesinin olacağını, bütün hak kayıplarını alacağını, her defasında boğazı yırtılırcasına haykırdı. Fabrika içinde sendikalılara karşı tavrı alan diğer işçilere karşı

sert tepkilerde bulunması da cabası. Her konuşmasında olumsuz olasılıkları hiç dile getirmeyip her şeye kesin gözüyle bakması sendikalı bütün çalışanlar arasında kendisinin çok yüksek mertebeye konmasına adeta yoldaştırılmasına sebep oldu.

Peki ne oldu?

Örgütlenme uzmanı kayboldu. Kendisine ulaşanlara yetkinin kendisinde olmadığını süreci genel başkanın yönettiğini söyleyip kestirdi. İş bitmişti bir örgütlenme uzmanının. Fazla samimiyet tez ayrılık getirdi. (Bu da kendi arkadaşlarıma eleştirim.) TİS sürecinde işyeri temsilcilerimiz figüran oldu. Kendilerine bilgi verilmedi. Maaşlarımız netten brüte alındı. Haftalık 42 saat olan çalışma süremiz 45 saate alındı. Yani Cumartesi günleri 5 Değil 8 Saat çalışmaya başladık. Her yıl Ocak ayı maaşıyla birlikte aldığımız performans primi kaldırıldı. Yakacak ücretimiz (En az

1 maaş) en düşük Asgari ücretken (22.100) Şimdi 24.000 lira brüte alındı. En Önemlisi Ayhan arkadaşımızın işe iadesi olmadığı gibi haklarını dilediği gibi ya da kendisine vadedildiği gibi alamadı.

Biz işçilerin kulağında örgütlenme uzmanının ve yanındaki kravatlı yetkililerin vaat ettiklerinin tınısı kaldı. İbret oldu. Bundan önce düzelsin diye çabaladığımız fabrikamız vardı. Şimdi ise nur topu gibi bir de sendikamız var. İkisini de düzelteceğiz. Buradan bu yazıya vakit ayıran bütün işçilere kendilerinin çok güçlü olduğunu, dilediklerinde bütün muktedirleri dize getirebileceklerinin farkına varmalarını rica ediyorum. Birlik olmalarını, birlikte hareket etmelerini bu tavrın onları çok kıymetli kılacağını bilmelerini temenni ediyorum. Pişman olmayacağımız bütün kararlarda sizlere başarılar diliyorum. Özüne iyi davranın.

Polonez direnişçisi Barış Aktaş

İşçi sınıfının mücadelesi ve sendikalardaki sorunlar

Öncelikle Gerçek Gazetesi'ne, bu yazıyı kaleme alma fırsatı sunduğu için teşekkür ediyorum. Ben, Polonez işçisi Barış Aktaş. İlk işten çıkarılan arkadaşlardan biriyim. Yaklaşık altı ay haklarımız için direniş gösterdik. "Bunu başaramazsınız!" dediler, başardık. "Olmaz!" denilen her şeyi oldurdük. Polisle karşı karşıya geldik; emniyet müdürü tarafından tehdit edildik, müftü tarafından provoke edildik. Ancak yılmadık ve anayasal haklarımız için mücadele ettik. Kazandığımızı sandık ama verilen sözlerin hiçbiri tutulmadı.

Ürdünlü patrona karşı mücadele edenken şimdi sendikacılarla karşı karşıya geldik.

Bizim derdimiz sendikalarla değil, sendikacılarla. Bakanla görüşmeye gittiler ama işçilerden kimseyi çağırmadılar. Yapılan protokol işçilere gösterilmedi. Biz bu yola çıkarken yalnızca kendi haklarımız için değil, tüm işçi sınıfının haklarını savunmak ve onlara umut olmak için çıktık. Bunu başardığımızı düşünüyoruz. Ancak sendikacıların yaptığı yanlışlar, bizim haklı mücadelemize gölge düşürmemelidir.

Ürdünlü patrona direndiğimiz gibi, gerekirse sendikacılarla da direniriz. Bizim meselemiz para değil; sendikaların sendikacıardan kurtarılmasıdır. Bugün bize yapılan haksızlık, yarın tüm işçi sınıfına yapılabilir.

Anladık ki sendikalara üye olmak yetmiyor; sendikaların da denetlenmesi gerekiyor. Bu nedenle sendikalara üye olan tüm işçi kardeşlerimizi sendikalarını denetlemeye davet ediyorum.

Bu yazıyı okuyan tüm işçi kardeşlerime teşekkür eder, işçi sınıfını birlik olmaya davet ederim.

İzmir'de üç tütün fabrikası grevde: Hak verilmez alınır!

İzmir'de Tekgıda-İş sendikasında örgütlü üç tütün fabrikasında, toplu iş sözleşmesi görüşmelerinde patronların sefalet ücreti dayatmalarına karşı grev kararı alındı.

Tütün fabrikalarında patronlar işçileri, günümüzde açlık ücreti anlamına gelen asgari ücret seviyesinde ücretlere mahkûm etmek istiyor. Asgari ücrete yapılan yüzde 30'luk zammı esas alan patronlar TİS görüşmelerinde bu oranı referans göstererek sözleşme masasına sefalet ücretleriyle geldi. Tekgıda-İş sendikasının son talebi ise ücretlerde yüzde 71'lik zam.

Önce 27 Şubat Perşembe günü Bornova'da bulunan Sunel Ticaret ve 28 Şubat Cuma günü Torbalı'da bulunan Oryant Tütün Paketleme fabrikalarında işçiler yüzde 100 katılımla coşkuyla greve çıktı. Sabahın erken saatlerinde fabrikalarına grev pankartını asan işçilere Türk-İş konfederasyonuna bağlı kardeş sendikalardan da dayanışma ziyaretleri yapıldı. Ardından 3 Mart Pazartesi günü, yine Torbalı'da kuru-

lu bulunan T.T.L Tütün fabrikasında işçiler greve çıktı.

Sözleşme görüşmelerinin patronlar tarafından tıkanması üzerine "Hak verilmez alınır!" diyerek üretimden gelen gücünü kullanan tütün işçileri, insanca yaşanabilecek ücretler ve sosyal hakları kazanıncaya kadar grevi sürdürmekte kararlı. Son bir yılda çeşitli iş kollarında işçi sınıfı mücadelelerinin atağa geçtiği İzmir'de, kazanımla sonuçlanan her mücadele ateşi bir sonrakine kıvılcım oluyor. Tütün işçilerinin kazanımı, İzmirli işçilerin ve emekçilerin tamamının kazanımı olacaktır. Bu grevler hepimizin grevi!

3 ayı geride bırakan Temel Conta grevi kararlılıkla sürüyor!

İzmir Kemalpaşa'da bulunan Temel Conta fabrikasında yetki sürecinin ardından patronun sendikayı tanımaması ve sözleşme masasına oturmayı reddetmesi üzerine başlayan grev üçüncü ayına giriyor.

Petrol-İş sendikasında örgütlü kadın işçilerin ağırlıkta olduğu grev, soğuk, yağmur, çamur demeden kararlılıkla devam etti ve kışın en zorlu aylarını geride bıraktı. Grevci işçiler, bu süreçte patronun fabrikadan kamyonlarla mal kaçırmasına ve polis-jandarma baskılarına karşı da mücadele etti. Geçen üç aylık sürede patron, uzlaşmaz tutumunu sürdürürken grevdeki işçilerle arası iyi olan, işçilerle sohbet eden fabrika güvenliklerini de işten çıkardı. Grevci işçiler, mücadelelerinden bir adım geri atmamak üzere, greve daha önce çıkmadıkları, mücadeleye daha önce atılmadıkları için pişmanlar.

Temel Conta işçileri, grevlerini kararlılıkla sürdürmenin dışında sınıf dayanışması örnekleri de ortaya koyuyor. İşçiler, İzmir'de TİS sürecinin anlaşmazlıkla sonuçlanmasının ardından greve başlayan Tekgıda-İş üyesi Sunel Tütün fabrikasının grev açıklamasına katılarak tütün işçilerinin grevlerine destek verdi. Temel Conta grevinin kazanması Ege bölgesinde grevde olan Tekgıda-İş üyesi tütün fabrikalarında başlayan greve ve bölgede sendikalı olmayan iş yerlerinin sendikalaşma mücadelesine kuvvet verecek, Temel Conta grevi kazanacak!

Kamu işçileri ve memurlar hükümete, metal işçileri MESS'e karşı kavgayı omuz omuza vermeli birleşik bir işçi cephesi kurmalı!

2025 yılı 3 büyük toplu sözleşme görüşmesinin gerçekleşeceği ve emekçilerin hem kamuda hem özel sektörde 2026-2027 döneminde alacakları ücretleri ve sosyal hakları belirleyecek bir büyük mücadele senesi olacak. Önce kamu işçileri için Kamu Çerçeve Protokolü (KÇP) görüşmeleri gerçekleşecek. Ardından memurların Toplu İş Sözleşmesi süreci başlayacak ve kavganın büyüğü metal işçileriyle MESS arasında gerçekleşecek.

Türk-İş'in kamu işçileri için 2023 yılı mayıs ayında imza attığı KÇP enfasyon karşısında eriyip gitmiş, kamu işçisini yoksulluğa, açlığa sürüklemiş, 2024 yılının başı kamu işçilerinin bu sefalet isyanına ve ek protokol talebini yükseltmesine sahne olmuştu. Kamu işçilerinin isyanı dalga dalga büyüyüp Ankara yolu ufukta görününce Türk İş Başkanı Ergün Atalay devreye girip,

önce işçileri oyalamış, eylemlere öncülük eden sendika şubelerini ve işçilerini baskılamış ve sonunda da satmıştı.

Bugün geçmişin deneyiminden dersler çıkarıp mücadeleyi erkenden başlatmak, Ergün Atalay ve benzeri sendika bürokratlarına bir satış sözleşmesi yapma şansı vermemek için daha iyi örgütlenmiş bir hat kurmak şart. Ayrıca kamu işçisinin tek başına mücadele etmek yerine bu yıl sözleşme masasına oturacak sınıf kardeşleri kamu emekçisi memurlar ve metal işçileriyle ortak bir mücadeleyi kurmaları hayati önem taşıyor. Aynı şekilde memurların ve metal işçilerinin de kamu işçisinin mücadelesine sahip çıkması şart.

Bu sözleşmeler sadece bir ücret

pazarlığı meselesi değil! Bu mücadelelerin hakkıyla verilmesi ve mümkün olan en iyi şekilde sonuçlanması memlekette emeğiyle geçinenlerin bir nebze olsun nefes almasını ve gelecek sözleşmeler için moral depolamasını sağlayacaktır. Patronlar, sendika bürokrasisi ve hükümet el ele verip işçi sınıfını alt etmek, İngiliz Mehmet'in Orta Vadeli Programını uygulamak için elinden geleni yapacaktır. İşçi sınıfının da ayrı gayrı demeden birlikte mücadele etmesi o programı çöpe atmanın anahtarı olacaktır.

Patronlar istedi, istibdad sendika başkanını tutukladı: Birtek-Sen Genel Başkanı Mehmet Türkmen serbest bırakılsın!

Gaziantep Organize Sanayi Bölgesi'nde yer alan tekstil fabrikalarında çalışan işçiler 2025 yılı için asgari ücrete yapılan yüzde 30 zam sonrası patronların tekstil işçilerine de aynı zam oranlarını uygulamasına karşı geniş çaplı eylemler başlattı. Tekstil patronlarının bu düşük ücret dayatmasına eylemlerle, iş durdurularla, fiili grevlerle karşı çıkan işçilerin önemli bir kısmına öncülük eden Birtek-Sen (Birleşik Tekstil Dokuma ve Deri İşçileri Sendikası) Genel Başkanı Mehmet

Türkmen 17 Şubat'ta tekstil patronlarının ismarlaması sonucunda "çalışma hürriyetinin ihlali" ve "suç işlemeye tahrik" suçlamalarıyla tutuklandı.

Tekstil patronları, işçilerin zam taleplerini bastırmak ve kendi kârlarını korumak için türlü yöntemlere başvuruyor. İşçilerin kendi yaşam ve çalışma koşullarını iyileştirmek için eylem yapmaları tümüyle meşrudur, aynı zamanda anayasal haklarıdır. İşte bu haklarını kullanan işçilerin eylemlerini engellemek için Gaziantep Valiliği 13 Şubat'ta şehirde eylem ve etkinliklerin 15 gün süreyle yasaklandığını açıklamıştı. Bu da yetmeyince bu kez de eylemleri bastırmak için istibdadın mahkemeleri devreye girdi, sendika genel başkanı Türkmen'i tutukladı. İşçiler de Mehmet Türkmen de kimsenin çalışma hürriyetini ihlal etmiyor. Burada ihlal edilen işçilerin eylem ve

örgütlenme hakkıdır. Yapılan eylemler yasadır, meşrudur! İstibdad, patronların talebiyle hareket ederek Mehmet Türkmen'i tutuklayarak, işçilerin anayasal eylem ve örgütlenme haklarını çiğneyerek suç işlemektedir.

Gaziantep'teki tekstil işçilerinin mücadelesinin ön safında yer alan Birtek-Sen Başkanı Mehmet Türkmen, patronların ismarlamasıyla istibdadın yargısı tarafından tutuklanmıştır. Bir bütün olarak tüm emekçi halkı sindirmek, korkutmak için elindeki tüm araçları kullanan istibdad rejimi şimdi de bir işçi sınıfı örgütüne saldırmış, mücadeleye atılan işçilerin gözünü korkutmak istemiştir. İstibdadın bu saldırısına cevap daha fazla mücadele, daha fazla örgütlenme olmalıdır. Türkiye'deki tüm sınıf bilinçli işçiler Gaziantep'teki sınıf kardeşlerinin yanında olacaktır. Yaşasın işine, aşına, hürriyetine sahip çıkan tekstil işçileri!

Bursa Eker fabrikasında sendikal mücadele de direniş de devam ediyor!

Bursa'da bulunan Eker fabrikasında işçiler Tekgıda-İş sendikasına üye oldukları için işten çıkarılmıştı. Fabrika yönetiminin bu hamlesine karşılık işçiler, fabrikalarının önü-

ne çadır kurarak direnişe geçtiler ve Eylül ayından beri direnişlerine devam ediyorlar. Patronun, devletin kolluk kuvvetlerini de yanına alarak engel olmak istemesine karşın Mustafakemalpaşa'da bulunan fabrikasının önünden, Nilüfer'de bulunan Eker Park'a 77 km yol yürüdüler ve burada bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. Fabrika yönetiminin tüm baskılarına ve içerideki sendikal örgütlemeye balta vurmaya çalışmasına rağmen geri adım atmayarak mücadelelerini sürdürüyorlar.

Biz de Devrimci İşçi Partisi

olarak sürecin en başından bu yana mücadeleciler Eker işçilerinin yanında yız ve yanında olmaya devam edeceğiz. Kar, kış, sıcak, soğuk demeden direnen Eker işçisi onurumuzdur!

Ertuğrul Oruç

Bu daha başlangıç, mücadeleye devam!

Türk Tabipleri Birliği (TTB), 14 Mart Tıp Bayramı'na giderken mevcut sağlık sisteminin çöktüğünü söyleyerek "Başka bir sağlık sistemi mümkün" başlığıyla eylem programını açıklamıştı. Başka bir sağlık sisteminin nasıl oluşturulabileceğine ve 14 Mart günü yapılması planlanan eyleme dair katkı ve önerilerini sunmak için Türkiye'nin dört bir tarafından yüzlerce hekim TTB'nin çağrısıyla 1 Mart'ta Ankara'da "Büyük Hekim Buluşması"nda bir araya geldi.

Eylem programı kapsamında TTB, Şubat ayı içinde sağlık sisteminin her bir alt başlığında farklı illerde sempozyumlar ve çalıştaylar düzenledi. Mevcut sağlık sisteminin çöktüğüne ve başka bir sağlık sisteminin mümkün ve ihtiyaç olduğuna dair tespitlerini hekimlerle, sağlık emekçileriyle ve halkla konuşmak ve tartışmak için İstanbul'dan Ankara'ya sembolik bir Beyaz Yürüyüş organize etti. Yürüyüş Türkiye'nin dört bir tarafındaki tabip odalarının temsilcilerinin katılımıyla 25 Şubat'ta İstanbul'dan başlayarak sırasıyla Gebze, İzmit, Balıkesir, Bandırma, Bursa ve Eskişehir rotasını takip ederek 1 Mart'ta Ankara'da Büyük Hekim Buluşması'nda son buldu.

Türkiye'de sağlık sistemi 1980'lerin başından itibaren özelleştirme ve piyasalaştırma saldırıları altında. Bu anlamda en büyük sıçramayı 2003 yılında AKP iktidarının başlattığı "Sağlıkta Dönüşüm Programı" yaptı. Sağlık hizmetleri yıldan yıla paralı hale getirilerek, özel sermayenin belirleyici olduğu bir sağlık piyasası yaratıldı. Hekimler ve sağlık emekçilerinin örgütsüzleştirilmesi ve güvencesizleştirilmesi için pek çok adım atıldı. Bunların doğal bir sonucu olarak halkın sağlığı da zarar gördü. Nitelikli ve ücretsiz sağlık hizmetine ulaşmak güçleşti.

Derdine derman arayıp bulamayan halkımız o doktor senin bu doktor benim dolaşmaya başladı. 2002 yılında kişi başı 3 civarı olan doktora başvuru sayısı 12'ye dayandı. Bunun sonucu olarak özellikle büyükşehirlerde randevu bulmak zorlaştı. Çözümü randevu süresini 3-5 dakikaya sıkıştırmakta bulan bakanlık yüzünden nitelikli sağlık hizmeti ve hekimlik yapılamaz hâle geldi. Oysa çözüm için en önemli adımlardan biri, vatandaşların ilk başvuru merkezleri olması gereken Aile Hekimliklerinin (eskinin Sağlık Ocakları) her bakımdan güçlendirilmesi bakanlık tam tersi yönde adımlar atarak sistemi daha da kilitledi.

İş yeri hekimleri, taşeron şirketlere (OSGB'lere) mahkûm kılındı, işçi lehine tutum almamaları için ücretleri patronlar tarafından ödenir hâle getirildi. Meslek hastalıklarına tanı koyacak meslek hastaneleri kapatıldı, meslek hastalığının tanı koyma süreçleri zorlaştırıldı. Sağlığı korumayı, hasta olmamayı önceleyen değil, tedavi etmeye uğraşan bir sistem hâkim kılındı.

Oysa TTB'nin çağrısında söylediği gibi başka bir sağlık sistemi mümkün ve aynı zamanda da gerekli. Herkese eşit, nitelikli, ücretsiz, kamu eliyle verilen bir sağlık sistemi hayal değil. Türkiye'de böyle bir sağlık sistemine yetecek kaynak da var sağlık emekçisi de. Ancak siyasal iktidarın buna niyeti yok, tercihini patronlardan, piyasadan yana kullanıyor.

TTB ortaya koyduğu eylem programıyla elini taşın altına koymuş oldu. TTB olmaksızın işçilerin ve emekçi halkın çıkarına bir sağlık sistemi mücadelesi olamaz ancak yalnızca TTB ile de olmaz. Hükümetin arka bahçesi olmayan ve emekten yana tavır alacak sağlık sendikaları ve emek-meslek örgütleri sürece dâhil olmalı, olabildiğince birleşik ve ortak mücadelenin yolları aranmalıdır.

Mücadele hedefsiz olmaz. Kamuda grev hakkını kazanmak, özel hastanelerde ise kamulaştırma perspektifiyle sendikalaşmak ana hedef olmalıdır. Ancak bu hedefe ilerlerken ara hedefler de mutlaka olmalıdır. TTB'nin, SGK'nın özel hastanelerden hizmet almasını durdurması, maaşların tamamının emekliliğe yansımaları gibi talepleri bu uzun yolda öncelikli hedefler olmalıdır.

1 Mart Büyük Hekim Buluşması'nda söz alan hekimlerin çoğu 14 Mart günü taleplerimizi iktidara duyurmak ve başka bir sağlık sisteminin mümkün olduğunu göstermek için bir günlük iş bırakma eylemi yapılmasını önerdi. Bu 14 Mart'ın, uzun soluklu mücademizin başlangıç günü olması dileğiyle.

Diplomasız cumhurbaşkanı olur mu? Olur!

Burjuva siyasetinde cumhurbaşkanlığı seçimi daha seçime üç yıl olmasına rağmen gündemden düşmüyor. Bu gündemin de ana maddesi Ekrem İmamoğlu'nun üniversite diplomasının sahte olup olmadığı. Türkiye'de cumhurbaşkanı olabilmek için üniversite diploması anayasaya göre şart. Durum böyle olduğu için gelecek seçimin en güçlü iki adayından biri olan İmamoğlu hakkında sahte diploma tartışmaları alevlendiriliyor.

Bir taraf İmamoğlu'nun diplomasını soruştururken diğer taraf ise Erdoğan'ın zaten hiçbir zaman diploması olmadığını ve cumhurbaşkanlığı koltuğunu uzun yıllardır hukuksuz bir şekilde gasbettiğini söylüyor. İşin kötü yanı bu tartışmaya sosyalistler de benzer şekilde dahil oluyor.

Erdoğan'ın veya İmamoğlu'nun diploması var mı, yok mu sorusunda önemli olan, diplomanın olup olmadığı değil, bu konuda

gerçeğin emekçi halktan saklanıp saklanmadığı, sahtekarlık yapıp yapılmadığıdır. Burjuvazinin kendi kavgası bizi ilgilendirmiyor, bu kavgada emekçi halkın tutacağı bir taraf yoktur. Biz meseleye burjuvazinin kavgasının ekseninde değil, işçi sınıfının gözünden bakıyoruz. Bugün burjuva sınıftan olup da üniversite eğitimi almayan yoktur. Fakat ilk gençliğinden itibaren fabrikalarda, tarlalarda, dükkanlarda çalışıp çabalamış milyonlarca işçi

ve emekçi için aynı şey söylenemez. Fabrikasını örgütleyip patronlara diz çöktüren; toplu sözleşme masasında patronların türlü argümanlarına, akıl oyunlarına cevap veren; sendikasını, konfederasyonunu patron örgütleri karşısında dimdik ayakta tutan bir işçi önderinin cumhurbaşkanlığına ehliyeti neden olmasın? Bu kabiliyeti bir insana hangi üniversite kürsüsü verebilir?

Cumhurbaşkanlığı için üniversite diploması şartı açık açık işçi sını-

fının önderleri cumhurbaşkanlığına aday olamasın, emekçi halkı arkasında toplayamasın diye anayasaya burjuvazinin koyduğu bir maddedir.

Tartışılması gereken kimin diplomasının olmadığı değil, neden diploması olmayanın cumhurbaşkanı olamadığıdır. Diplomasız cumhurbaşkanı bal gibi olur. Hele bir de işçi sınıfının önderlerinden ise bu cumhurbaşkanına burjuvazi bile hayret eder.

İnsanlığa karşı işlenen bir suç: Gazi katliamının 30. yılı!

Burjuva medyası 30 yıl önce gerçekleşen Gazi katliamından "Gazi olayları" olarak bahsetse de o günlerde yaşananlar, birtakım olaylardan ibaret değildir, yaşanan şey oldukça organize bir biçimde hazırlanmış bir katliamdır. Katliamın boyutları o kadar büyüktür ki yarattığı etki ve ortaya çıkan sonuçlar günümüzde de devam etmektedir.

Her şeyden önce bu bir devlet operasyonudur ve yükselen sınıf mücadelesini bastırmak, hak mücadelesine girişmek isteyenlere gözdağı vermek amacıyla, kontrgerilla tarafından gerçekleştirilmiştir. 12-14 Mart tarihinde başlayan katliam böyle bir zemin üzerinde yükselmiştir.

90'lı yıllar Türkiye sınıf mücadeleleri tarihinde muazzam bir yükselişin olduğu yıllara denk gelir. İşçi sınıfının ve Kürtlerin, çok büyük mücadeleler vererek kazanımlar elde ettiği yıllardır. Tüm bu mücadelelerin içinde Alevi halkının eşit yurttaşlık talebi de yerini alır. 12 Eylül darbesiyle kapatılan Alevi dernekleri yeniden açılmaya başlamış, birçok yerde Alevi halkı yöre dernekleri kurarak kitlesel şekilde örgütlenmeye ve taleplerini örgütlü biçimde dile getirmeye başlamıştı. Hem işçi sınıfının mücadele bayrağını taşıması, hem Kürt halkının boylu boyunca mücadelenin içinde yer alması, hem de neredeyse her

dönem ezilen Alevi halkının örgütlenmesi devlet nezdinde birçok tehlikeye işaret etmekteydi. Gazi Mahallesi bu örgütlenmenin en yoğun yaşandığı, aynı zamanda Alevi ve Kürt emekçi halkının da yoğun şekilde yaşadığı bir mahalleydi. Tüm bunların yanında sosyalist hareketin de örgütlediği bir alana dönüşmüştü. Bunun önüne geçmek şarttı!

Katliam nasıl başladı?

12 Mart 1995'de başlayan katliam iki gün boyunca sürmüş, Ümraniye'de de kısmi olarak polis saldırıları gerçekleşmiş ve farklı ilçelerde protestolarla devam etmiştir.

12 Mart akşamı bir taksi şoförü gasbedilerek öldürüldü. Ardından Alevilerin çoğunlukta olduğu üç kahvehane ve bir pastane silahlarla tarandı. Bir Alevi dedesi Halil

Kaya öldürüldü. Saldırı sonrasında bir araya gelen mahalle halkının üzerine polis kurşun yağdırdı ve polis saldırısı sonucu bir mahalleli daha yaşamını yitirdi. 13 Mart günü ise Gazi mahallesine destek olmak amacıyla İstanbul'un birçok ilçesinden halk desteğe geldi. Cenazelerini teslim alamayan halk karakola doğru yürüdü ve polis tarafından yayılım ateşine tutuldu. Katliamın boyutları daha da büyüdü. Tam 15 vatandaşımız daha polis saldırısı sonrasında yaşamını yitirdi.

14 Mart günü ise devlet sokağa çıkma yasağı ilan etti. Mahalleye zırhlı araçlar ve neredeyse bir ordu sevk edildi. Katliam yaşanırken halk bir komite kurdu. Komitenin talebi basitti: "Cenazeler verilsin, sokağa çıkma yasağı kaldırılınsın!" Bu talepleri görmezden gelen devlet saldırılarını arttırdı. Günlerce sü-

ren mücadele polis ablukası altında devam etti. Bu süreç içinde toplamda 22 kişi öldü, 300'ü aşkın kişi de yaralandı. Günler sonra OHAL kaldırıldı. Katliamın ardında büyük bir enkaz kalmıştı.

Failler belli, katiller yargılansın!

Daha önceki katliamlarda yaşanan cezasızlık örneği burada da kendini gösterdi. Dava kamuoyu baskısının artmaması için Trabzon'da görüldü ve yıllarca sürdü. Hakkında dava açılan 23 polisin neredeyse tamamı beraat etti. İki polise ise yalnızca 4 yıl hapis cezası verildi. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi işlenen suçla ilgili Türkiye'yi tazminata mahkûm etti. Bunun üzerine avukatlar yeniden dava açmak isteseler de bu talebe 10 sene sonra cevap verildi. 30 yıldır süren davada Alevi halkı hâlâ adalet bekliyor. Failleri belli olan katliamın tüm sorumluları yargılansın istiyor.

Mücadele et, örgütlen, hesap sor!

Alevi halkının uğradığı katliamların neredeyse tamamında adil bir yargılama yapılmadı. Hiçbir katliamın hesabı sorulmadı. Ya zaman aşımına uğratıldı ya da göstermelik cezalar verilerek kapatıldı. Hatta failleri devlet kademelerine, siyasetin tepelerine getirilerek ödüllен-

dirildi. Alevi halkı tarih boyunca hep bir hürriyet mücadelesi vermek zorunda kalmıştır. Yaşadığımız dönemdeyse tam bir nefsi müdafaa içindedir. Devlet ne zaman sıkışsa mezhepçilik ya da ırkçılık kartını oynamaktadır. Alevi mahallelerinde bugün bile kapılara yazılar yazılmakta, sürgün etmek için zaman zaman provokasyonlar gerçekleştirilmektedir. Faşistlerin ve mezhepçilerin örgütlediği yerde emekçi halkının örgütsüz olması katliamlara yeni kapılar açmaktadır. Alevi halkının ve emekçi halkın bir daha böyle katliamlar yaşamaması için örgütlenmesi, örgütlenerek mücadele etmesi gerekir. Ancak bu şekilde geçmiş katliamların hesabı sorulabilir ve yalnızca örgütlü şekilde mücadele edilirse adil yargılamalar gerçekleşebilir. Bu yetmez, başta CHP olmak üzere burjuva partilerinden kopmak gerekir. Çünkü CHP Alevi halkının uğradığı mezalimin hesabını soracak bir parti değil aksine iktidarın payandası konumundadır. AKP ne zaman sıkışsa CHP onun koltuk değnekliğini tüm emekçi halkı feda edecek şekilde yapmaktadır. Bugün de "normalleşme" adı altında bu payanda olma durumu devam etmektedir. Kahrolsun ırkçılık mezhepçilik, yaşasın işçilerin birliği, halkların kardeşliği!

Yaşasın Alevi ve emekçi halkın ekmek ve hürriyet mücadelesi!

Devrimci Marksizm yeni çıkan 58-59. çift sayısıyla Marksizmi savunmaya devam ediyor!

Devrimci Marksizm dergisi, dopdolu bir çift sayıyla okurlarıyla buluştu. Sayının ilk yazısı, Türkiye Marksizminin duayenlerinden Korkut Boratav'ın, *Kapital*'in üçüncü cildine dair ufuk açıcı bir değerlendirmesi. Boratav'ın yazısını, iki yazılık Marksizmi Savunurken dosyası izliyor. Bu dosya *Devrimci Marksizm*'in, Marksizmin ve Leninizmin savunusu için, ön cephede verdiği ideolojik mücadelenin çarpıcı bir örneği. Eylül 2024'te Karaburun Bilim Kongresi'nde dergimizin düzenlediği bir panelde katılımcılarla da paylaşılan dosyanın ilk yazısı, Karaburun gibi önemli bir platformda Marksistlerin özgürce tartışmasının önüne set çekmek anlamını taşıyan yeni yönelime cepheden

karşı çıkıyor. Devamında Alp Yücel Kaya, Marksist tarih yazımındaki "burjuva devrimi" kategorisinin adeta arkeolojik bir incelemesini yapıyor ve bu kavramı Marx'ın burjuva tarihçilerden olduğu gibi devraldığını ve hatalı olduğunu iddia eden Politik Marksizm ekolüne de bunun Türkiye'deki karikatürlerine de bir reddiye sunuyor.

Bu dosyayı, dünya sathındaki bir dizi siyasi gelişmeye dair detaylı Marksist analizler izliyor. Sungur Savran'ın yazısı aslında bir önceki dosyanın bıraktığı yerden devam ediyor ve 21. yüzyıl Türkiye tarihinin önemli dönüm noktalarından biri olan Kobanê Serhildanı'nın bazen hatalı bazen ise art niyetli yorumlarına karşı bu büyük isyanın

gerçek tarihini hatırlatıyor. Mehmet Tevfik gözünü Ortadoğu'nun kritik ülkesi Ürdün'e çeviriyor. Kurtar Tanyılmaz ise, seçim sonrası şimdi çok gündemde olan Almanya'nın seçimin öncesindeki durumunun detaylı bir tablosunu sunuyor.

Üçüncü dosyamız hem çeviriler hem de orijinal yazılarla Marksist teorinin bir dizi alanındaki önemli tartışmalara müdahalede bulunuyor. Son dönemlerde çok konuşulan Modern Para Teorisine Michael Roberts'ın sert eleştirisini, Guglielmo Carchedi'nin yapay zekâ konusunda sunduğu Marksist perspektif izliyor. Devamında Volkan Sakarya liberalizmin referans isimlerinden biri olan Hannah Arendt'i, Savran ise Bulgakov'un başyapıtı üzerin-

den Marksizm ve sanat konusunu ele alıyor.

Derginin son dosyası, 2004 yılında aramızdan ayrılan, Marksist iktisadın en büyük isimlerinden Paul Sweezy'e vakfedilmiş. Savran ve E. Ahmet Tonak'ın Sweezy ile 11. Tez dergisi için yaptığı bir mülakat ile başlayan dosya, Sweezy'nin aramızdan ayrılışının ardından Korkut Boratav ve Nail Satılğan tarafından yazılan yazılar ile devam ediyor. Dosyanın son yazılarında ise, Tonak Sweezy'nin İstanbul ziyare-

tinden anılarını aktarırken, Savran, Sweezy'i ve başını çektiği *Monthly Review* ekolünü Marksizmin tarihi içindeki yerine oturtuyor. Sayı, Sungur Savran'ın geçtiğimiz yıl yayımlanan *Türkiye'de Sınıf Mücadeleleri-II* eserine dair, Duygu Ergün'ün kaleme aldığı bir değerlendirme ile son buluyor.

Aydınlar, öğrenciler, işçiler Sungur Savran'ın Türkiye'de Sınıf Mücadeleleri (Cilt 2) kitabı için Metrohan salonunu doldurdu

Sungur Savran 1 Mart günü son kitabı *Türkiye'de Sınıf Mücadeleleri (Cilt 2)* için Emek Çalışmaları Topluluğu'nun düzenlediği söyleşide okurlarıyla buluştu. Beyoğlu Füniküler İstasyonu'nda bulunan tarihi bina Metrohan'da gerçekleştirilen söyleşide salonu aydınlar, eğitim ve bilim emekçileri, öğrenciler ve işçilerden oluşan nitelikli bir dinleyici grubu doldurdu.

Sevim Belli'ye saygı, Emek Çalışmaları Topluluğu'na teşekkür

Sungur Savran söyleşiye işçi sınıfının mücadelesine gönüllü olarak destek veren, araştırmalarıyla ve derledikleri verilerle sınıf mücadelesine büyük katkı sunan Emek Çalışma Topluluğu'nu, içinde doğrudan işçiler çalışmasa da bir işçi sınıfı kurumu olarak niteleyerek ve teşekkür ederek başladı. Sungur Savran, geçtiğimiz günlerde kaybettiğimiz Marksist düşünce ve mücadele insanı Sevim Belli'yi anarak ve onun şahsında mücadelede yitirdiklerimiz için saygı duruşuna davet ederek sunuşuna geçti.

Marx, Engels, Lenin ve Trotskiy'in yöntemi: Devrim bir ihtimal miydi? Evet!

Sungur Savran yaklaşık bir saat süren konuşmasında *Türkiye'de Sınıf Mücadeleleri*'nin 2. cildini oluşturan kısımları ve bölümleri güncel siyasi mücadele ve saflaşmalarla ilişkisi içinde sundu. Savran, yaptığı çalışmada Türkiye'nin yakın tarihinin Marksist yöntemle ele alındığını ve kitapta ortaya konan tezler kadar yöntemin de önemli olduğunu özellikle vurguladı. İkinci cildin ayrıntısıyla ele aldığı 1960-1980 arasındaki sınıf mücadeleleri dönemini, o dönemi yaşayan pek çok sosyalistin "devrim oluyor gibi hissediyorduk" dediğini aktaran Savran, Marx'ın Fransız Üçlemesi'nde, Lenin ve Trotskiy'in 1917 tahlillerinde (Trotskiy'in ayrıca İspanya ve Çin'le ilgili çalışmalarında da) ortaya koyduğu yöntemle bu hissin bir yanılsama olmadığını vurguladı. Sungur Savran eserinde 1970'li yıllarda devrim bir ihtimal miydi sorusunu soruyor ve bu soruyu olumlu olarak cevaplıyor.

Düşman kardeşler: Sol liberalizm ve sol Kemalizm

Bu bağlamda 12 Eylül karşı devriminin analizi sadece onun bir rejim olarak muhtevasının Marksist yöntemle açığa çıkarılması açısından değil (Sungur Savran eserinde 12 Eylül'ün faşizm ya da Bonapartizm kavramlarıyla nitelenemeyeceğini onun bir Genelkurmay diktatörlüğü olduğunu savunuyor) bir devrimci yükselişin işçi sınıfı açısından başarısızlıkla sonuçlanmasının derslerinin çıkarılması açısından önem taşıyor. Doğru dersler çıkarılmaz ise yanlışlar daha büyük yanlışlara davetiye çıkarıyor. Türkiye'nin yakın tarihini devletle sivil toplum çelişkisi bağlamında ele alan sol liberaller, burjuvazinin saflarında Özal'dan Demirel'e Cem Boyner'den Erdoğan'a ve AKP'ye uzanan bir demokratik kanat arayışı içinde olmuş ve sol liberalizm Türkiye'de solun çözülmesinde 12 Eylül'ün baskıya ve şiddete dayanan saldırısını ideolojik alanda tamamlayan bir işlev görmüştü. Savran, konuşmasında sol liberalizmin karşısında onun karşıtı gibi görünen ama burjuvazinin saflarında ilerici bir kanat arayışı ona yaslanmak anlamında sol liberalizmin ikiz kardeşine dönüşen sol Kemalist akımları da eleştirdi.

Marksizmin ışığında geleceğin mücadelesi için geçmişin dersleri: İnadına işçilerin birliği ve halkların kardeşliği!

Sungur Savran'ın zengin ve derinlikli sunuşu daha sonra salondan sorulan nitelikli ve derinlikli sorularla tamamlandı. Doğal olarak son günlerin yakıcı tartışması da gündeme geldi. Savran, konuşmasında 1980'li yılların sonuna damga vuran ve 12 Eylül karşı devriminin karanlığını yırtan işçi mücadelelerine ve daha sonra Kürt halkının mücadelesiyle birlikte oluşan "kusursuz fırtınaya" özel bir vurgu yapmıştı. Sorularla açılan tartışmaya da geçmişte yapılan hataların tekrarlanmaması gerektiğini hatırlatarak, işçi sınıfı mücadelesiyle Kürt halkının mücadelesini birlikte ele alan bir sınıf siyasetinin önemini vurgulayan cevaplar verdi. Söyleşinin tamamı *Gerçek* gazetesinin internet sitesinden ve Youtube sayfasından izlenebilir.

Levent Dölek

Örgütlenme ve mücadele yılı için bir geçici bilanço: Zaferler, kazanımlar, darbeler ve dersler...

2025 yılını örgütlenme ve mücadele yılı ilan ederken yıla Polonez işçilerinin tüm Türkiye'yi sarsan direnişisiyle girmiştik. Perfetti'de direniş yıllar sürmesi muhtemel yetki davası bitmeden toplu sözleşme masasının kurulmasını sağlamış, metal sektöründe MESS'in, arkasına grev yasaklarını alarak yaptığı işten atma saldırısı metal işçilerinin ve Birleşik Metal-İş'in iradesiyle püskürtülmüştü. İşçi sınıfı namına çok güçlü girdiğimiz bu yılda Grid Solutions, Green Transfo ve Chinatool gibi grevlerde örnek başarılarla imza atıldı. Tekgıda-İş'le birlikte mücadelenin içinde yer aldığımız Polonez ve Perfetti'de ise tökezledik hatta ciddi bir darbe yedik. Tökezlemekten kastımızı açacağız. Mücadelede her zaman zaferler olmayacak. Zaferlerden güç almak kadar başarısızlıklardan ve yenilen darbelerden ders çıkarmak da çok önemli.

Sınıf mücadelesinde başarının ve başarısızlığın kriterlerini doğru tespit etmek gerekli. Sözleşmelerde saat ücretlerine yapılan zam oranlarından, sosyal haklara, yürürlük süresinden işyerindeki çalışma rejiminin çeşitli boyutlarına kadar birçok madde söz konusudur. Bunlarda elde edilen kazanımlar şu ya da bu ölçüde işçileri tatmin edebilir. Bazen işçileri tatmin eden seviyeler altında işçinin alabileceğinin çok altındadır. Bazen de tam tersi söz konusu olur. İşçi ile patron arasındaki güç dengesi içinde kopartabildiklerimiz mevcut geçim şartları içinde işçileri tatmin etmekten çok uzak kalabilir. Burada işçi her zaman haklıdır. Çünkü kapitalizm artı değer sömürüsüne dayanır. İşçiler en iyi durumda dahi emeğinin karşılığını (çalışarak ürettikleri ve patronların el koyduğu değer) değil, emek gücünün (ertesi gün emek gücünü yeniden patronun hizmetine sunması için gerekli mal ve hizmetlerin değeri) karşılığını alır. Yani bazen, hatta çoğu zaman en yüksek ücret alan işçiler pekâlâ en çok sömürülen işçiler olabilir. Sıklıkla yaşadığımız bir durum. Bir fabrikada işçilerin şikayet ettiği sözleşmenin belki de çok daha azına ulaşmak için başka fabrikalardaki işçiler kıyasıya bir mücadele içindedir.

Dolayısıyla imzalanan toplu sözleşmeleri ya da direnişlerin sonucunda elde edilen maddi kazanımları tartıya koymak yanıltıcı olur. Sınıf mücadelesi açısından temel kriter şunlar olmalıdır: Mücadelenin sonucunda işçilerin birliği güçlenmiş midir? Gelecek mücadeleler için işçiye dayanak oluşturacak mevziler elde edilmiş midir? Öncü işçiler nitelik olarak gelişmiş midir ve nicelik olarak artmış mıdır? Mücadelenin o fabrikadaki işçilerin ve genel olarak işçi sınıfının sınıf bilinci üzerindeki etkisi ne olmuştur?

Bu kriterler açısından baktığımızda metal işçilerinin bir dizi grevinin en önemli kazanımı zam oranlarında değil grev yaşama rağmen bir ayı geçen sürelerde grevlerin fiilen yapılması olmasındadır. Örneğin bu sürecin parmakla gösterilen fabrikalarından Grid Solutions'ın başarısına damga vuran, işten atma tehditlerine karşı işçilerin tam bir birlik içinde hareket etmeleri, çok net ve tavizsiz bir tutumla, olası bir saldırıya direnişi büyütürken cevap verileceğini hem işçinin hem de patronun kavraması olmuştur. Benzer kazanımlarla birlikte metal işçileri 2025 yılının büyük MESS muharebesi için birliğini arttırmış, bilincini yükseltmiş, mevziler elde etmiş şekilde gitmektedir.

Olumsuz örnekleri ise Polonez ve Perfetti'de yaşadık. Polonez işçileri büyük direnişin ardından yıllarca sürmesi muhtemel davaları beklemeden kıdem ve ihbar tazminatları ile işçilerin kademelerine göre farklı oranlarda ek maddi kazanımlar elde ettiler. Kazanım mı, kazanım. Ama bu kazanım geriye ne bıraktı? İşçiler Çatalca Adliyesi önünde direnirken Ankara'da yapılan anlaşmaların maddeleri işçilerden gizlendi. İşçiler sendika tarafından imzalanan sulh protokolünü görmeden ve alacakları tam olarak hesaplanmadan davalardan feragat etmeye yönlendirildi. Kıdemsiz işçiler nispeten çok düşük paralar alırken bir darbe de sendikamızın 5 ay boyunca verdiği dayanışma paralarını mahsup etmesiyle geldi. Ankara'da patronun sendika ve bakanlık karşısında içeride kalan işçilere baskı yapmayacağı yönündeki sözler tutulmadı. Kaymakamlığın iş bulmada yardımcı olacağız sözleri de havada kaldı. "Polonez" adını duyan patronlar kara liste uygulaması yapıyor. Polonez işçisi tüm Türkiye işçi sınıfına örnek olan bir mücadele yürütmüşken, büyük ve haklı bir hayal kırıklığı yaşıyor. Tüm Türkiye'ye mücadeleyi öğreten işçiler bir aşamada "bir daha sendika mı, tövbe" deme noktasına geldi. İşte bu nokta ne kazanım varsa hepsini alıp götürür. Dev bir mücadeleyle çok zor koşullarda elde edilmiş bir zaferi bir hezime dönüştürür. Ancak bu mücadele öyle bir mücadeleydi ki başka kim olsa sendikacılar sövüp sayar, arkasını döner giderdi ama Polonez işçileri öyle yapmadı. Sendikacıların yanlışlarına rağmen sendikaya sahip çıkmaya devam ediyorlar. Tekgıda-İş saflarındaki Eker işçilerinin direnişini, bütün işçilerinin grevlerini sahiplenmeyi sürdürüyorlar. Mücadele eden işçilere bu işin sonu kötü, yol yakınken dönün demiyorlar. Kazanmak için sendikaların da işçilerin denetiminde olması lazım diyorlar. Bu tutum zaferin hezime dönüşmesine mâni olacak tutumdur. Polonez işçileri tarih yazmıştır ama kitabın kapağını kapatmamıştır.

Bu tutum Polonez'in kardeş fabrikası Perfetti'nin işçilerine de örnek olmalı. Orada direniş, toplu sözleşmenin imzalanmasıyla sonuçlandı. Sözleşmede kazanımlar var. Başta vergi konusu olmak üzere ciddi hak kayıpları da var. Yetki davası belki iki sene sonra neticeye ulaşacaktı. Şimdiden sözleşmeli çalışmaya başlamak bir kazanım olarak görülebilir elbette. Eğer işçilerin birliği ve örgütlülüğü güçlenmişse, sendikasıyla bütünleşmiş ve iki yıl sonra kaybettiıklarını tekrar alacak mevziler elde etmişse... Ama öyle olmadı, tam tersi yaşandı. Vaatler ile sözleşme arasındaki tutarsızlıklar güven sarstı. Mücadelede tavizler olur. Ama işçiye hangi konuda ne için taviz verildiği anlatılmazsa işçi tamamen sürecin dışında bırakılırsa güven bunalımı derinleşir. Sözleşmenin kazanım ve kayıplarını madde madde teraziye koymanın bir manası yok. Fabrikamızın içinde işçilerin moralleri yerlerdeyse, patronun adamları özgüven kazanmışsa, sendikacı düzene geçilmesine rağmen hâlâ işçilere mobbing uygulanabiliyorsa kimin kazançlı çıktığı bellidir. Ama bu aynı zamanda kazanmanın yolunu da bize göstermektedir. İşçi, sendikasına sırt dönerse bundan en çok patron ve onun fabrikadaki kılıç kalkan takımı memnun olur. Büyük bir grevin ardından sendikalı olan ve ikinci sözleşmeyi göremeden sendikal yetkinin düştüğü Bel Karper olumsuz bir örnek olarak karşımızda duruyor. Perfetti işçisi için bu gidişatı tersine çevirmek halen mümkün. Ama bu, yapılan yanlışları sineye çekerek değil bunlardan ders çıkararak, sendikaya ve örgütlü mücadeleye zarar vermeden, patrona fırsat yaratmadan sendikal disiplin ve demokrasi kapsamında, yanlış yapanlardan hesap sorarak olacak.

Bu süreçte şiarımız "sendikana üye ol, sahip çık, denetle"dir! Şunu da özellikle belirtmek gerekir: Sendika bürokrasisine rağmen sendikalara sahip çıkmak ve onları sınıfın mücadele örgütlerine dönüştürmek için gösterilen çabalar, patronlarla cephe cepheye verilen mücadele kadar önemlidir. Bunlar birbirinden ayrılmaz. Sınıf bilinci, öncü işçilerin tüm bu mücadele cephelerinin bilgi, birikim ve deneyimi ile donanmasıyla gelişir.

Devrimci İşçi Partisi Merkez Komitesi:

Gizli diplomasiye, Kürt sorununun inkârına, çözümün reddine, emperyalizmin himayesine, gerici ve yayılmacı İkinci Cumhuriyet projesinin dayatılmasına hayır! Çözüm, emperyalizm ve Siyonizmden arındırılmış bir Ortadoğu'da, Batı Asya ve Kuzey Afrika Sosyalist Federasyonu'ndadır!

Bahçeli'nin başlattığı ve Erdoğan'la birlikte yürüttüğü süreç Öcalan'ın PKK'yi kongre toplayarak silah bırakmaya ve kendisini feshetmeye çağırdığı açıklama ile ilerliyor. Her şeyden önce tüm süreç gizli kapaklı şekilde ilerletilmekte, varılan sonuçlar, halka tüm tarafların her yana çekilebilecek şekilde kullandığı bir Ezop diliyle aktarılmaktadır. Türk ve Kürt emekçilerini birinci derecede ilgilendiren, milyonlarca işçi, emekçi, köylü geçim sıkıntısı çekerken kaynakları yutan, sayısız gencin canını alan bir mesele ile ilgili olarak, sürdürülen gizli diplomasiye son verilmelidir. Tarafların değişik vesilelerle söylediğinin aksine "gizli diplomasi" hiçbir şekilde önemli sorunların çözümü için gerekli de zorunlu da değildir. Tarihin gördüğü en büyük savaşlardan biri olan Cihan Harbi'nde (Birinci Dünya Savaşı) işçi devletin başında müzakerelere katılan Bolşeviklerin gizli diplomasiyi reddetmesi, Çarlık Rusyası'nın gizli anlaşmalarını açıklaması, bu gizli anlaşmalarla (başta Türkiye olmak üzere) Rusya'ya vadedilmiş olan topraklardan vazgeçmesi tarihe düştüğü devrimci bir nottur. Dünya savaşında gizli diplomasi reddedilmişse her savaşta reddedilebilir. Bu, işçi sınıfının ve ezilenlerin tavrıdır, ilkesidir, siyasetidir. Gizli diplomasi; burjuvazinin, sömürgecilerin, emperyalistlerin yöntemidir, reddediyoruz!

Ne Kürt sorunu çözülmüştür ne de Kürt işçilerinin ve yoksul köylülerinin mücadelesi anlamsızlaşmıştır!

İktidar cephesi bu süreci "terörsüz Türkiye" çabaları kapsamında tanımlarken Öcalan'ın açıklaması "Barış ve Demokratik Toplum Çağrısı" başlığını taşıyor. Ancak bu tanımlamalar işletilen sürecin gerçek içeriğini yansıtmıyor. İktidar cephesinden gelen Türkiye'de Kürt sorunu yoktur ya da çözülmüştür iddiası, İmralı'dan yapılan açıklamada da "kimlik inkârının çözümlüğü ve ifade özgürlüğünde sağlanan gelişmeler" gibi değerlendirmelere referansla tekrarlanmaktadır. Öcalan, açıklamasına, bu gelişmelerin PKK'nin anlam yoksunluğuna yol açtığını söyleyerek, kendisini feshini gerekli kıldığını söyleyerek başlamıştır.

Kürt sorunu kimlik inkârına ve ifade özgürlüğüne indirgenemeyeceği gibi ne kimlik inkârı tamamen sona ermiştir ne de ifade özgürlüğünde ileriye doğru bir

gidiş yaşanmaktadır. Belediye- re atanan kayyımlar, legal olarak siyaset yapan insanların kitlesel şekilde kovuşturulması ve tutuklanması, CHP'den seçilmiş Kürt belediye başkanının bile teröre destek iddiasıyla tutuklanması, bütün bunlar ve başka birçok şey Kürt halkının siyasi iradesinin sistematik olarak gasbedilmesinin somut ifadeleridir. Büyük zenginliklere ev sahipliği yapan bir coğrafyanın kadim sakinleri olan Kürt emekçi halkının yaşadığı derin yoksulluk ve sefalet koşulları sürmektedir. İmralı'dan yapılan açıklamalarda ne denirse desin, Kürt işçi, emekçi ve yoksul köylülerinin, haksızlıklara ve eşitsizliklere karşı ve Kürt sorununun çözümü için verdiği politik, kültürel, ideolojik mücadelede bir anlam yoksunluğundan bahsedilemez. Bizim referansımız Van'da ve Diyarbakır'da açıklamayı dinleyen binlerce insanın tepkileridir, yüzlerine yansıyan anlamlı ifadelerdir.

Sömürgeci burjuvazinin gerici İkinci Cumhuriyet projesinin yeni versiyonu

Kürt sorununun çözüldüğüne dair açıkça ya da ima yoluyla yapılan tespitler gerçeği yansıtmadığı gibi "terörsüz Türkiye" hedefi de bu sürecin gerçek amacını yansıtmamaktadır. Sürecin arka planını oluşturan gerçek amaç, sömürgeci burjuvazinin, Batı emperyalizminin himayesinde Irak'ta ve Suriye'de enerji havzalarının kontrolünü de içerecek şekilde yayılmacı çıkarları doğrultusunda, tarihe "İkinci Cumhuriyet" olarak geçmiş olan projenin yeni sürümünü hayata geçirmektir.

Devrimci İşçi Partisi'nin 7. Kongre kararlarında da açıkça ortaya konduğu gibi iktidarın gündeme taşıdığı "Yeni Anayasa" gündemi de sömürgeci burjuvazinin gerici yayılmacı projesine tabidir. Bir uçta "değişmez ilk dört madde" üzerine bina edilen milliyetçi hamaset ile diğer uçta vatandaşlık tanımının değiştirilmesi ve yerel yönetimlerin güçlendirilmesi üzerinden Kürtlere verilen mesajlar birbiriyle çelişmemektedir ve aynı madalyonun iki yüzüdür. Yeni Anayasa'yı mevcut meclis aritmetiği içinde gerçekleştirmek üzere AKP, MHP, CHP ve Dem Parti'yi aynı ekseninde hizaya getirmeye yönelik siyasi manevralar yapılmaktadır. Tekrar ediyoruz: Kürt sorununun çözümü dâhil işçi sınıfının, emekçi halkın ve ezilenlerin hiçbir sorununun çözümü Yeni Anayasa'da değildir. Mev-

cut Anayasa dâhilinde dahi düşünce ve ifade özgürlüğü, sendikal örgütlenme, grev, toplantı ve gösteri, seçme ve seçilme hakları keyfi ve baskıcı istibdad yönetimi tarafından gasbedilmekteyken, işçiler, emekçiler ve özellikle Kürt halkı bu hüriyetler için mevcut Anayasal haklarını kullanarak mücadele etmekteyken, herhangi bir sorunun çözümünün farazi bir Yeni Anayasa tartışmasına havale edilmesi apaçık bir manipülasyondur. Yeni Anayasa tartışmasının gerçekten bir demokratikleşme, normalleşme ya da yumuşama süreci getireceği beklentisi ise ham hayaldir. İktidar cephesi gerici ve yayılmacı İkinci Cumhuriyet projesini dayatmaktadır. Yeni Anayasa havuç ise, gözaltılar, tutuklamalar, kayyımlar sopadır!

Başka halklara karşı Türk-Kürt ittifakı değil emperyalizme ve Siyonizme karşı tüm Ortadoğu halklarının ittifakı!

Turgut Özal'ın ABD'nin Irak'ı işgalini fırsat bilerek "bir koyup üç alacağız" sözleriyle akıllara kazınmış gerici İkinci Cumhuriyet projesi, ABD başta olmak üzere Batı emperyalizminin ve İsrail Siyonizminin Batı Asya (Ortadoğu) coğrafyasını yangın yerine çevirdiği günümüz koşullarında yeniden piyasaya sürülmektedir. Değişik açıklamalarda farklı terimlerle de olsa sürekli vurgulanan "Türk-Kürt ittifakı" kavramı bu gerici proje doğrultusunda bir işbirliğini ifade ettiği sürece halkların kardeşliği ve eşitliği mücadelesinin uzağında ve karşısındadır. İttifak kavramı, "kime karşı?" sorusundan bağımsız anlam kazanamaz! Türk ve Kürt emekçi ve yoksul gençlerinin de sömürgeci burjuvazinin çıkarları doğrultusunda ve emperyalizmin himayesinde, başka halklara, Batı Asya söz konusu olduğunda özellikle Arap ve İran halklarına karşı girişilecek maceralara asker yapılmasının ilerici ve haklı bir yanı olamaz.

Vaşington'dan Beyaz Saray Ulusal Güvenlik Konseyi Sözcüsü ve Stratejik İletişimden Sorumlu Ulusal Güvenlik Danışman Yardımcısı Brian Hughes, "önemli bir gelişme ve bunun Suriye'nin kuzeydoğusunda ABD'nin IŞİD'le mücadele ortakları konusunda Türk müttefiklerimizi yatıştırma-ya yardımcı olmasını umuyoruz" sözleriyle Amerikan emperyalizminin memnuniyetini açıklamıştır. Öcalan PKK'ye "devletle bütünleşin" derken bütünleşmek

için gösterdiği istikamet bölgenin en büyük NATO gücüdür. Bu gelişme Amerikan emperyalizminin sözcüsü tarafından PYD'nin ABD'yle bütünleşmesi amacına paralel olarak selamlanmaktadır. Bizler Batı Asya'da Türk ve Kürt ittifakından yanayız. Ancak bu ittifakın Arap ve İran halkları başta olmak üzere tüm bölge halklarını kapsamasını, bölgeye musallat olmuş olan ABD emperyalizmine, İngiltere, Fransa ve Almanya başta olmak üzere Avrupalı emperyalistlere ve onların bölgedeki ileri karakolu terörist soykırımcı İsrail Siyonizmine karşı olmasını savunuyoruz.

Her ne ad altında olursa olsun sosyalizme çamur atmak sadece emperyalist kapitalizmi ve sömürgeciliği aklamaya yarar

Öcalan'ın yaptığı açıklamada "sorumluluğu üzerine alıyorum" demesine rağmen gerçekte sorumluluğu tarih dışı bir yaklaşımla "reel sosyalizmin çöküşü" adı altında sosyalizme yıkmaya çalışmasını göz ardı edemeyiz. Bu tutum Öcalan'ın çeyrek yüzyıldır Marksizme karşı hiçbir özgünlük içermeyen post-modernist, sol-liberal, liberal-anarşist argümanlarla yürüttüğü mücadelenin bir uzantısıdır. "Reel sosyalizm" denen, bizim ise doğru bir terminolojik yaklaşımla "bürokratik olarak yozlaşmış işçi devletleri" olarak adlandırdığımız yapıların çöküşü Marksizmin reddiyesine yol açmadı. Tam tersine doğruluğunu, devrimci mücadelenin ancak dünya ölçeğinde yürütüldüğü takdirde zaferini kesinleştirebileceğini kanıtlamıştır. Bu gerçekliği defalarca bilimsel argümanlarıyla kanıtladık, bu tartışmayı her zaman yapmaya hazırız. Teorik bir tartışmaya derinlemesine girmeye gerek olmadan en yalın ve açık ifadeyle söyleyeceğimiz şudur: "Reel sosyalizm" denen devletlerin olmadığı 35 yılda, "yeni dünya düzeni", "tarihin sonu", "küreselleşme" palavraları eşliğinde geldiğimiz yerde, dünya kapitalizmi büyük depresyon içinde debelenmektedir ve emperyalist barbarlık dünyayı bir Üçüncü Dünya Savaşı'nın eşliğine getirmiştir. Bu gerçeklik karşısında sanık sandalyesinde olmayı hak eden emperyalist kapitalizmdir! Bu apaçık gerçeğe sırt çevirip suçun ve sorumluluğun hangi ad altında olursa olsun sosyalizme atılmasını asla kabul etmeyiz.

Asırlar aşan çağrı: Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin!

Sosyalizmi suçlayarak bir kez kapitalist sömürü toplumunun ezeli ve ebedi olduğuna dair gerici burjuva ideolojisine kapıları açarsanız buradan ulusal ezme ve ezilme ilişkilerinin de ebedi olduğu sonucuna ulaşabilirsiniz. Öcalan'ın, "Ulus-devlet, federasyon, idari özerklik ve kültüralist çözümler, tarihsel toplum sosyolojisine cevap olamamaktadır" derken cevabın ne olması gerektiğine değinmemesi manidardır ve Kürt sorununun çözülmüş olduğunu ima eden yaklaşımıyla tutarlıdır. Sorunun inkâr edildiği, çözümün reddedildiği bir ortamda siyaset boşluk kabul etmez. Bırakılan boşluk ABD emperyalizminin himayesinde sömürgeci burjuvazinin yeni Osmanlıcı, mezhepçi sözde çözümleriyle doldurulacaktır. Bu sözde çözümler soykırımcı İsrail'in de stratejik politikalarıyla uyumludur. Aynı madalyonun iki yüzü olan bu politikalar bir uçta Gazze'de İsrail terörist ordusunun eliyle soykırımı, diğer uçta Suriye'de tekerli mezhepçi örgütlerin girdiği yerlerde etnik ve mezhepsel arındırmayı ve katliamı gündeme taşımaktadır.

Bizler devrimci Marksistler olarak bilimsel sosyalizm yöntemine sadık kalıyor ve Lenin'in ulusların kendi kaderini tayin hakkı ilkesini takip ediyoruz. İçinde bulunduğumuz süreci de bu perspektifle değerlendiriyoruz. Gizli diplomatik görüşmelerden, belirli bir elekten geçerek sızdırılan sözde çözüm yerine gerçek çözüm, Batı Asya'yı emperyalist üs ve askerlerden, korsan İsrail devletinden arındırmakta, tüm halkların üzerinde yaşadığı topraklarda sömürgeci tahakkümden uzak, eşit ve özgür yaşayabildiği bir Batı Asya ve Kuzey Afrika Sosyalist Federasyonu'nda görüyoruz. Post-modernist hegemonyanın tüm vaazlarının aksine kula kulluğun bittiği, sınıfsal sömürünün olmadığı, ulusların ve dillerin tam eşitliğinin yaşandığı bir dünya için insanlığın uğruna mücadele edeceği büyük dava asla bitmeyecektir. 20. yüzyıla damgasını vuran Komünist Enternasyonal'in şiarı 21. yüzyılda da kurtuluşun yolunu göstermektedir: Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşin!

Almanya'da 2025 seçimleri: Bıçak sırtında faşizme doğru

Almanya'da 23 Şubat'ta parlamento seçimleri yapıldı. Sosyal Demokrasi, Yeşiller ve liberal Hür Demokrat Parti (FDP) koalisyonundan oluşan hükümetin 6 Kasım'da dağılması sonucunda erken genel seçim karar alınmıştı. Seçim uzunca bir süredir devam eden bir eğilimin, Almanya'da faşizme doğru ilerleyişin ivme kazanmasıyla sonuçlandı. İki Almanya'nın birleştiği 1990 yılından bu yana en yüksek katılım oranına sahne olan (yüzde 85) bu seçimde oldukça kısa geçmişe sahip (sadece 12 yıl) henüz ön-faşist diye nitelenebilecek bir parti, Almanya İçin Alternatif (AfD), tam da Almanya'nın Hitler'in faşist Nazi rejiminden kurtarılmasının 80. yılında oylarını ikiye katlayarak yüzde 21 oy oranı ve 152 sandalye ile ülkenin en büyük ikinci partisi konumuna geldi.

Seçimde yüzde 28,5 ile (208 sandalye) en çok oyu Hristiyan Demokratlar (CDU/CSU) aldı. Önceki hükümetin büyük koalisyon

ortağı SPD ise yüzde 16,4 oy oranını (120 sandalye) ile üçüncü parti oldu. Alman burjuvazisinin önde gelen ve muhtemelen Hristiyan Demokrat Friedrich Merz başkanlığında bir koalisyon hükümeti oluşturacak olan bu iki partisi tarihlerinin en kötü seçim sonuçlarıyla (SPD için en düşük, CDU/CSU için ikinci en düşük oy oranı) karşılaştılar. Seçimde asıl sürprizi yüzde 8,8 oy oranı ile (64 sandalye) Sol Parti yaptı.

Öyleyse, merkezde yer alan partiler için bir zaferden söz edilemezken, AfD özellikle Almanya'nın doğusunda yer alan ve ücretlerin düşük, işsizliğin yüksek olduğu, emek piyasasında göçmen işçilerle rekabet baskısının daha fazla hissedildiği eyaletlerden yüzde 40'ın üzerinde oy almayı başarmış bulunuyor. AfD bu oyları sadece küçük üretici, esnaf, dükkân sahiplerinden değil, daha çok işçilerden (yüzde 38) ve işsizlerden (yüzde 34) almış durumda.

Almanya'daki seçim sonuçlarını dünya kapitalizminin olağanüstü koşullarından bağımsız ele alamayız. Bu seçimlere her ikisi de dünyanın içinden geçmekte olduğu büyük ekonomik durgunluk döneminin ürünü olan iki ana dinamik damgasını vurmuştur. Bunlardan birincisi Alman ekonomisinin (İkinci Dünya Savaşı'ndan bu yana en uzun süren) daralmasıdır.

İkinci ana dinamik ise ABD'de Trump'ın başkan seçilmesidir. Trump'ın "Önce Amerika" politikası bağlamında açtığı ticaret savaşları ve Ukrayna savaşı ve NATO konularında Avrupa Birliği'ni ve Almanya'yı dışlayıcı tutumu Atlantik ittifakının çatlamaya başladığı anlamına geliyor. Bu gelişme Alman emperyalizminin dünya pazarının paylaşılmasında stratejik yöneliş bakımından nasıl ilerleyeceği konusunda artık yeniden bir dönüm noktasında olduğuna işaret ediyor. Seçim sonuçları bir bakıma Alman burjuvazisinin bu sıkışmış-

lığının bir siyasi ifadesidir.

Bu yüzden koalisyon hükümetinin gündeminde savaş ekonomisine öncelik vermek olacaktır. Bunun anlamı emekçi halka saldırı programının (kemer sıkma politikaları) devam edeceği ve göçmen düşmanlığını ve milliyetçiliği körükleyen politikaların devam edeceğidir. Ancak bu politik hat, AfD'nin eline oynadığı ölçüde, faşizme doğru yönelişi de hızlandıracaktır.

O halde burjuvazinin bu saldırı-

sına karşı politik bir mücadele yürütülecekse, sosyal demokrat ve sol reformist partilerin, sendikaların yıllardır izledikleri sınıf işbirliği ve kimlik politikalarının bu süreçteki sorumluluklarını azımsamamak gerekir. AfD'nin ve faşizmin yükselişini durduracak yegâne mücadele hattı, işçi mahallelerine gitmekten, sendikalarda ve sokaklarda işçi sınıfının mücadele yöntemleriyle örgütlenmekten geçiyor.

Filistin'de Siyonist etnik arındırma berdevam

Geçtiğimiz Kasım ayı, El Aksa Tufanı ile başlayan Siyonist saldırılar açısından bir dönüm noktası olmuştu. Trump'ın ABD seçimlerini kazanması ve sonrasında Gazze konusunda verdiği mesajlar, Siyonist soykırımın yeni bir evreye gireceğinin sinyallerini vermişti. Ayın sonunda Suriye'de tekfirci örgütler Esad karşısında galip geldi ve Direniş Ekseni'nin Lübnan'daki Hizbullah'a yönelik ikmal hattı keşilmiş oldu. Trump 2 Aralık 2024'te Filistinlileri, tüm rehinelere serbest bırakmaları için tehdit etti. 16 Aralık

ve 7 Ocak'ta bu tehdidini tekrarladı. 15 Ocak günü de Filistinli direniş örgütleri ve İsrail arasında bir ateşkes imzalandı. Bilanço Filistinliler açısından çok ağırdı: en az 61 bin ölü, 111 bin yaralı ve 14.000 kayıp, Gazze'nin neredeyse haritadan silinmesi. Öyle ki, meskenlerin neredeyse tamamı, iktisadî tesislerin en az yüzde 80'i, eğitim kurumlarının yüzde 88'i, hastanelerin yarısı, ulaşım olanaklarının ve tarım arazilerinin de yüzde 68'i yok olmuştu.

Bu koşullar altında bir ateşkesin en azından Filistin halkına nefes al-

dirabileceği konuşuluyor, Trump'ın dümeni Çin'e doğru rahatça kırabilmek için bölgeyi görelî bir sükûnet durumuna çevirip yoluna devam edeceği tahmin ediliyordu. Filistin halkının Gazze'nin kuzeyine doğru yola çıkması, esir takaslarının başlaması, bu tahmini güçlendirmişti. Öyle olmadı.

Bunun yerine ABD-İsrail ortak yapımı bir Filistin'in tamamen ilhakı ve İsrail'e dış çeperde yeni bir tampon bölge inşası planı yürürlüğe kondu. Önce Trump, 2017'deki küstahlığı ile Gazze'yi bir "tatil köyüne" çevirme ve burada yaşayan Filistinlileri bir etnik arındırma ile topraklarından atma planını açıkladı. Mısır ve Ürdün'e düzenli olarak para verdiklerini hatırlatarak, Filistinlileri topraklarına almaları gerektiğini, aksi halde parayı keseceğini söyledi. Siyonistlerin baş destekçilerinden Almanya'nın bile tepki gösterdiği bu plandan henüz vazgeçmiş değil. Üstelik, İsrail'in de rehinelere tamamını aldıktan sonra savaşa geri dönmesi yüksek bir ihtimal. Nitekim son olarak İsrail hükümeti, İsrail ordusu-

na Mayıs sonuna kadar 400 bin yedek askerin çağrılmasına karar verdi.

Bu sırada İsrail, yeni hedef olarak Batı Şeria'yı gözüne kestirdi. Batı Şeria zaten 7 Ekim 2023 sonrasındaki İsrail saldırılarında 181'i çocuk 995 ölü vermiş durumdaydı. Siyonistler Tulkarim, Cenin ve Nur Şams mülteci kamplarının boşaltılması için emri verdi ve 40.000 Filistinli evlerini terk etmek zorunda kaldı. Ardından kampların altyapılarına büyük bir zarar veren İsrail ordusunun bölgede Gazze'dekine benzer bir etnik arındırma planladığı konuşuluyor.

Filistin'in tamamen ilhakı girişimlerine tampon bölge inşası ekleniyor. Hizbullah'ın Lübnan'ın güneyinden çekilmesiyle ve buraya Lübnan ordusunun yerleşmesi ile sonuçlanan anlaşma, Litani ırmağının güneyinde bir tampon bölge yaratıyor. İsrail, daha önceleri işgal ettiği Suriye topraklarına yenilerini ekledi. Şeyh Dağı'na kadar ilerledi. Buradan Şam artık elinin altında gibi. Sadece Şam da değil, Bekaa Vadisi başta olmak üzere güney Lübnan'ın

tamamı da. Suriye'deki bu yeni tampon eskisinden çok daha geniş. Bu sırada Ürdün zaten yavaş yavaş yeni bir NATO merkezi haline almakta. Son olarak, Mısır'ın Sina bölgesine Filistinlilerin sürülmesini kabul etmeyen Sisî, İsrail'in sinir uçlarına dokunmuş gibi duruyor. Siyonistlerin bir kısmı, Mısır'ın Sina'daki askerî varlığının tehlikeli bir boyuta ulaştığını savunarak, İsrail'in buna müdahale etmesi gerektiğini savunuyor. Dolayısıyla Sina'da sular ısınıyor. Trump'ın Gazze'de kuracağı tatil köyünün müstemilatı için Sina'yı düşünüp düşünmediğini bilmiyoruz. Ama İsrail'in buranın silahtan arındırılması ve belki de BM kontrolüne alınmasını isteyeceği bir etnik arındırma planı dahi çok uçuk bir ihtimal değil.

Yani ne soykırım ne de etnik arındırma bitti. Filistin halkının ve dostlarının mücadelesi de yeni gelişmelere karşılık verebilmeli, verecek. Yapacak çok işimiz var.

Emperyalizmin Paris'te susturmaya çalıştığı ses İstanbul'da yankılandı: Corç Abdullah'a özgürlük!

Corç İbrahim Abdullah yoldaşın Fransız hapishanelerinde geçirdiği süre kırk yılı aştı. Fransız emperyalizmi ise onu özgür görmekten ilk günkü kadar korkuyor. 20 Şubat 2025'te Fransız Temyiz Mahkemesi'nin Abdullah yoldaşın davasında verdiği karar, bu gerçeğin tartışılmaz bir kanıtı oldu. Mahkeme, Corç yoldaşın serbest bırakılmasını kabul etse de tahliyesini Amerika Birleşik Devletleri'ne yüksek bir tazminat ödemesine bağladı. Bekleneceği üzere, Corç Abdullah böyle bir tazminat ödemeyi ilkesel olarak reddediyor. Bu sebeple mahkeme kararı, en azın-

dan şimdilik, Abdullah'ın hapis kalmaya süresinin uzatılması anlamına geliyor.

Mahkeme, Abdullah'ın sesini ve onun savunduğu komünist ve anti-emperyalist davayı bastırmak konusunda yalnız değil. Fransız polisi 19 ve 20 Şubat'ta Paris ve çevresinde onun davasını desteklemek için planlanan eylemleri yasakladı. Fransız devleti, aynı mitingi 24 saatte kısa bir süre içinde üç kez yasaklayarak demokratik yüzünü (!) tüm aleme gösterdi!

Fakat, Abdullah'ın davasında olan destek, Fransa'da ve tüm dünyada yankı buldu. İstanbul'da da

Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları ile Devrimci İşçi Partisi 19 Şubat akşamı son derece olumsuz hava koşullarına ve bunun yarattığı ulaşım zorluklarına rağmen Fransa Konsolosluğu önünde bir eylem düzenleyerek Abdullah yoldaşın özgürlüğünü talep etti.

Basın açıklamasında Fransa devletinin, Abdullah'ı tutsak etmeyi sürdürerek Amerikan emperyalizmine ve İsrail Siyonizmine yaranmaya çalışmasının, Fransa halkı için büyük bir utanç olduğu vurgulanarak, daha önce Fransa halkına Cezayir'de ve Vietnam'da utanç yaşatan Fransa devletinin

Lübnan ve Filistin başta olmak üzere, dünyanın ezilen halklarının yakasından düşmesi ve Corç İbrahim Abdullah'ı derhâl serbest bırakması

istendi.

Corç Abdullah özgür kalana dek, Paris'ten İstanbul'a mücadelemiz sürecek!

Sungur Savran

Trump'ın testeresi

“Yurtta testere, cihanda testere”. Trump Türkiye’ye devlet başkanı olsaydı programını bu sloganla tarihî bir çerçeveye oturabilirdi. İlk günden beri Nazilerin “yıldırım savaşı”na benzer bir uygulama sürdürdüğünü söylediğimiz Amerikan başkanı, ülke içinde milyarlarca Elon Musk aracılığıyla devlet harcamalarında tasarruf gerekçesiyle kamu hizmetlerine büyük bir taarruz başlatmış durumda.

Trump ve Musk bu taarruzun amacını “israf, yolsuzluk, istismar” bataklığını kurutmak olarak açıklıyor. Oysa amaç bambaşka. Faşizm radikal bir karşıdevrim hareketidir. İngiltere’de Thatcher, ABD’de Reagan, hatta Şili’de Pinochet ve bizde 12 Eylül karşıdevriminin önderleri Evren ve Özal onun yanında uslu çocuklar gibi durur. Trump yönetimi henüz bir ön-faşizm karakterini taşıyor ama kanında bu radikalizm var. Yaşanan, uluslararası burjuvazinin, 1970’li yılların sonunda kapitalist dünya ekonomisinin içine girdiği ekonomik krizin bedelini işçi ve emekçi kitlelere ödetmek için benimsediği neoliberal stratejinin, devletin sosyal hizmetlerini budamaya, hatta yok etmeye dayanan politikasının 2008 sonrası büyük depresyon ortamında uç noktalar taşınmasıdır. Amaç “israf, yolsuzluk, istismar”ı önlemek değil, kapitalist krizin zaten yoksullaştırdığı halka kamusal desteğin kesilmesi, emekçi kitlelerin atomizasyonudur. Bunun en iyi örneği, Amerika’da nüfusun en yoksul 70 milyonuna kısmi bir sağlık güvencesi sağlayan Medicaid’e saldırılmasıdır. Musk başta (aynen Milei gibi) Eğitim Bakanlığı’nı kapatmayı (evet, doğru okudunuz!) bile düşünmüştür.

21. yüzyıl faşizminin ekonomik görevleri 1930’lu yılların faşizminden bir ölçüde farklıdır. Klasik faşizm henüz kapitalizmin “sosyal devlet” ya da “refah devleti” gibi ideolojik terimlerle anılan emniyet supaplarına başvurmamış olduğu bir aşamada iktidara geldi. İşçi ve emekçiler sendikal ve siyasi örgütleri dışında büyük ölçüde atomize idi zaten. 21. yüzyıl faşizmi kapitalizmin krizine son verebilmek için bir de bu “gereksiz maliyetler”den kurtulmak zorunda!

Ama testerenin görevi bununla sınırlı değil. Trump aynı zamanda İkinci Dünya Savaşı’nın bitişinden bu yana ABD başta olmak üzere emperyalist ülkelerin elbirliği ile oluşturmaya gayret ettiği birleşik bir dünya pazarını gümrük tarifeleriyle paramparça etmeye yöneliyor. Politikasının bu boyutu (kayıtdışı göçmenlerin sınır dışı edilmesi politikası ile birlikte) Trump’ın “önce Amerika” politikasının en has unsuru. Faşizm ağır derecede milliyetçi, hatta ırkçı bir politik hareket olarak ekonomi politikasında da milliyetçiliği öne çıkarır. Günümüz faşizminin her ülkedeki temsilcileri de şu ya da bu zemin üzerinde milliyetçi ve korumacı dayalı ekonomi politikaları gütmeyi savunuyorlar. Burjuvazinin eski küreselci kanadının karşısında artık bu güçlü milliyetçi ve korumacı kanat var.

İş burada da bitmiyor. Jeostratejik alanda eski dünya düzenine taarruz ediyor Trump. Önce Kanada’yı ABD’nin 51. eyaleti haline getirme, Danimarka’ya ait bir toprak parçası olan Grönland adasını kendi kontrolüne alma, Meksika’ya asker sokma gibi tehditlerle başlattığı politikayı şimdi Ukrayna konusunda son attığı adımlarla birlikte esas yürüncesine sokuyor. Savaşı bitirmek için Putin Rusya’sı ile baş başa, neredeyse gizli görüşmelere dayalı bir politikayı benimsemesi, yani ABD’nin savaşın başından beri sürdürdüğü Avrupa ile ortak NATO politikasını terk etmesi, ilk bakışta Ukrayna meselesine özgü bir tutum gibi gözükabilir. Öyle değil. İş çok daha derinlere gidiyor.

Trump’ın değerlendirmesi açısından Avrupa Birliği ABD’yi “ezmek” (kullandığı yakası açılmadık küfrü biz burada kullanamayız) amacıyla kurulmuş bir birlik. Trump’ın çizdiği tablo şu: Onlar, ABD ile rekabet edebilmek için, 450 milyon nüfusu olan (Britanya ayrılmadan önce 520 milyon idi) bir dev Avrupa pazarını ekonomik olarak inşa edecekler, bu arada askerî harcamalarını asgari düzeyde tutacaklar, güvenliklerini ise dev askerî harcamalarla ABD sağlayacak, var mı öyle yağma diyor açık açık Trump. 2017-2020 arasındaki ilk döneminde özellikle Kanada’daki bir G-7 toplantısında bunu Avrupa ülkelerini askerî harcamalarını mutlaka yükseltmek zorunda olduklarını tebliğ ederek bir ucundan ortaya koymuştu zaten. Ama sadece bir ucundan. Şimdi ise çok daha ileri bir görüş ifade ediyor: Avrupa Birliği sorumsuz da olsa müttefik bir güç değildir; Trump’ın akıl yürütmesine göre ABD’nin rakibi, kim bilir gelecekte düşmanıdır. Batı emperyalizminin İkinci Dünya Savaşı’ndan beri üzerine titrediği Kuzey Atlantik ittifakı sarsılıyor.

Trump başa gelmeden uyardık. Yaşlı faşistin acelesi var dedik. Daha ilk bir ayı yeni geçtik, eski dünya düzeni her yanından çatırıyor. Trump Zelenski’yi nasıl azarladı? “Üçüncü Dünya Savaşı üzerine kumar oynuyorsun” diyerek. “Sen oynayamazsın, zamanı geldiğinde ben oynarım” demek istiyor! Marksistler söyleyince inanmayanlar belki Trump gerçek tehlikeyi ağzına aldığı anda inanırlar. İşçi sınıfına gelince, öncü bilincine kavuşmuş işçilerin zaten Trump’a ya da Erdoğan’a değil Marksistlere kulak vermesi sınıf bilincinin gereğidir.

NATO-Rusya savaşında son perde

ABD Başkanı Donald Trump, Amerikan emperyalizminin başında yeni bir taktiksel yönelim izliyor. Trump’ın da önceki ABD başkanları gibi tepeden tırnağa bir emperyalist, eli kanlı bir katil olduğuna şüphe yok. Fakat stratejik olarak olmasa da taktiksel olarak bir değişimin peşinde. Bu yeni yönelim, Avrupa başta olmak üzere ikincil önemde gördüğü bir dizi cepheye ABD emperyalizminin yığınağını azaltıp, bu güçleri asıl düşman belleği Çin’i çevreleyen bölgeye ve ülkelere kaydırmak olarak özetlenebilir. Bu hamleyi yaparken, bir yandan da Çin’in bir dizi müttefikini ABD-Çin mücadelesinde en azından tarafsızlaştırmak hatta mümkünse ilerleyen dönemde kendi yanına çekmek istiyor. İran konusunda da bir açılıma hazır olduğunu ilk başta hissettirse de, bu hamlenin en önemli ayağı şu aşamada Rusya. Askerî planda da işlerin Rusya lehine gitmesi ve yavaş bir tempoyla da olsa Rus birliklerinin günbegün ilerliyor olması, ABD tarafını elini çabuk tutmaya itiyor.

Rusya’yı orta vadede en azından tarafsızlaştırabilmenin yolu, ilk olarak ABD’nin başını çektiği NATO ve kuklalarının, Ukrayna toprakları üzerinden Rusya’ya karşı verdiği savaş sona erdirmek. Trump’ın bu amaçla yapmaya başladığı hamleler, başta Avrupa Birliği ülkeleri ve Ukrayna’da Volodimir Zelenskiy yönetimi olmak üzere bu savaşta müttefikleri için bir şok etkisi yaratıyor. Bu yönde ilk hamle Trump’ın bizzat Rusya devlet başkanı Vladimir Putin ile yaptığı telefon

görüşmesi olmuştu. Bunu daha sonra ilki Suudi Arabistan’ın başkenti Riyad’da, ikincisi ise İstanbul’da gerçekleşen ABD-Rusya ikili görüşmeleri izledi.

Bu gelişmeler, Batı emperyalizminin 2022’den bu yana yürüttüğü fakat istediği sonuçları alamadığı Rusya’yı yalıtma politikasının resmi olarak iflasi anlamına geliyor. Rusya’nın diplomasi sahnesinden tamamen dışlanması ve ekonomisinin ambargolar altında çökertilmesi beklentisi, özellikle emperyalist Batı’nın geleneksel müttefikleri olan daha küçük ülkelerin bu ambargo ve izolasyon politikasını çeşitli biçimlerde delmesi sebebiyle beklenen etkiyi sağlamamıştı. Şimdi artık Rusya ile ABD’nin de diplomatik ilişkilerini yeniden kurması ile bu politika fiili olarak sona ermiştir.

Zelenskiy’in düştüğü durum memleketini emperyalizme peşkeş çekmeye hazır olanlara ders olsun

Rusya ile bu yakınlaşmayı aynı zamanda Ukrayna’daki işbirlikçi yönetimin, artık ayak

bağına dönüşmesi sebebiyle gözden çıkarılması izliyor. Buna yönelik ilk işaretler zaten bir süredir mevcuttu. Daha önce Trump, Zelenskiy’e “diktatör” deyip, Ukrayna’da bir an önce seçimlerin yapılması çağrısında bulunmuştu. Fakat iş bununla kalmadı. Ağababası olan ABD başkanının eteğine yüz sürmek için bir aceleyle Washington’a koşan Zelenskiy, muhtemelen planlanmış bir aşağılamayla karşılandı. Daha aracıdan indiği andan itibaren Trump’ın alaycı sözlerini yutmak zorunda kaldı, daha sonra ise kameralar önünde Trump ve başkan yardımcısı J.D. Vance tarafından diplomasi tarihinde eşi az bulunabilecek biçimde kalaylandı. İşbirlikçilerde hayı aranmaz elbet! Fakat Zelenskiy’e layık görülen aşağılama da Rusya karşısında kabul etmek zorunda kalacağı yenilgi de NATO bayrağının arkasında hizaya geçip, memleketini emperyalizme peşkeş çekmeye hazır olanlara ders olsun. Emperyalizme teslim olmanın sonu zillet, emperyalizmin maşası olarak savaşa girmenin sonu hezimettir!

Balkanlar

Yunanistan'da halk hesap soruyor, hükümet kaçıyor!

İki sene önce gerçekleşen 57 kişinin hayatını kaybettiği Tempi tren kazasının ikinci yılında, Yunanistan'da halkın öfkesi dinmiyor. Hükümetin verdiği vaatlere rağmen, demiryolu güvenliği konusunda somut adımlar atılmadığını düşünen halk, eylemlerle tepkisini göstermeye devam ediyor. Daha önce, Ocak ayının sonunda, başta Atina ve Selanik'te olmak üzere on binlerce kişi sokaklara dökülmüş, bu büyük eylemler gazetemizin son sayısında okurlarla buluşmuştu. Şimdi, kazanın ikinci yıldönümü olan 28 Şubat 2025'te, Yunanistan halkı bu sefer devasa eylemleri bir genel grevle birleştirerek hesap sormak için masaya yumruğunu vurdu.

Atina'daki Sintagma Meydanı'nda on binlerce kişi, "Ya onların kârı ya bizim hayatımız", "Kaza değil, cinayet" sloganlarıyla yürüyüş düzenledi. Ülke genelinde demiryolu çalışanları, kamu emekçileri ve öğrenci gruplarının öncülüğünde geniş çaplı grevler yapıldı. Toplu taşıma hizmetleri büyük ölçüde durma noktasına gelirken, liman işçileri ve havayolu personeli de greve destek verdi. Okullar, üniversiteler ve kamu kurumları eylemler nedeniyle kapandı.

Eylemlere katılım inanılmaz bir seviyeye ulaştı. Bazı hesaplara göre, ülkedeki her on kişiden biri 28 Şubat'ta yapılan eylemlere katıldı. Bu devasa gövde gösterisi sırasında polis şiddet

kullandı. Atina ve Selanik başta olmak üzere birçok kentte polis, eylemcilere göz yaşartıcı gaz, cop ve tazyikli suyla müdahale etti. En az onlarca kişi gözaltına alınırken, çok sayıda kişi yaralandı. Eylemler, uluslararası alanda da yankı uyandırdı. Brüksel, Roma ve Londra gibi şehirlerde dayanışma etkinlikleri düzenlendi.

Bağımsız soruşturmalara göre kazanın sebebi, kronik altyapı eksiklikleri, yetersiz denetim mekanizmaları ve modern sinyalizasyon sistemlerinin yokluğu. Ancak hükümet, sorumluluktan kaçmaya ve skandalın büyüklüğünü yadsımaya devam ediyor. Fakat halkın tepkisinin büyüklüğü hükümeti de köşeye sıkıştırılmaya başlıyor.

Yunanistan'da halkın gösterdiği tepki herkese örnek olmalı. Türkiye'de de emekçi halk, yangınlarda, fabrikalardaki patlamalarda, çöken binalarda can verirken bize düşenin ne olduğunu bu

eylemler gösteriyor. Emekçi halk patronlara kurban edilmesin, çoğumuzun çocuğumuz ölenebilir kazalarda artık can vermesin istiyorsak, vakit mücadeleye atılma, vakit örgütlü olma vaktidir.

Batı Asya

Nasrallah'ın cenazesi ve direnişin geleceği

23 Şubat günü, Lübnan Hizbullahı'nın (ismi dışında hiçbir ortak noktası bulunmayan, Kürt Hizbullahı ile karıştırılmamalı) Eylül 2024'te bir İsrail bombardımanında hayatını kaybeden 30 küsur yıllık önderi Hasan Nasrallah'ın cenaze tö-

reni yüz bin kişilik bir katılımla gerçekleşti. Lübnan'ın başkenti Beyrut'ta gerçekleşen törene sadece Lübnan'dan değil, bölgeden ve hatta dünyanın her tarafından katılım oldu. Emperyalist devletlerin "terörist" karalamasına karşın, her kıtadan, dünyanın dört bir

köşesinden ezilen halkların temsilcileri bu törene katılarak destek verdi. İsrail'in alçak irtifadan uçan savaş uçaklarıyla terörize etmeye çalıştığı cenaze törenine sadece Lübnan'ın kukla başkanı ve başbakanı katılmadı.

1992'de, 32 yaşında Hizbullah'ın başına geçen Nasrallah, örgütünün bölge ve dünya halkları arasında şanını büyüten ve pekiştiren iki muzaffer direniş sürecinin lideri oldu. 1982'de başlayan İsrail işgali 2000 yılında İsrail'in tamamen geri çekilmesi ile sonlanmıştı. 2006 yılında İsrail'in kaçırdığı Lübnanlıları kurtarmak için Hizbullah'ın gerçekleştirdiği eylem ve bunun sonucunda yaşanan 34 günlük savaşta da, örgüt büyük kayıplar vermekahasına İsrail'i yeniden yenilgiye uğratmıştı. Bölge halkları arasında örgütün yenilmez, Nasrallah'ın ise İsrail tarafından

öldürülemez olduğuna dair inanç da böyle oluştu.

İsrail'in işgali ve Lübnan İç Savaşı gibi özel bir olaya karşı ve yerel nitelikli bir örgüt olarak doğan Hizbullah, zaman içinde şartların zorlaması ile çok daha büyük, ulusal ve hatta uluslararası nitelikli bir örgüte dönüştü. İçinde bulunduğu toplumla giderek daha derin ilişkiler kuran ve toplumsal yaşamı direniş çerçevesinde etkileyen örgüt; "İsrail" ya da daha doğrusu emperyalizm sorununun uluslararası doğası ve de yerel güç dengeleri nedeniyle giderek daha güçlü uluslararası bağlantılar da geliştirdi. Emperyalizme karşı mücadelede bölgesel anlamda aktif bir askerî rol aldı.

Nasrallah'ın önderliğinde yaşanan bu gelişmeler ve emperyalizme karşı yarattığı umut, onun kaybının örgüt ve bölgedeki anti-emperyalist mücadele için ne

kadar sarsıcı olduğunu gösteriyor. 2000'li yılların aksine rüzgâr ters-ten esiyor, Arap devrimlerinin aldığı yenilgiler, Libya ve Suriye'de emperyalist müdahalelerin kazandığı başarılar ve son olarak Gazze ve Lübnan'da yaşananlar, emperyalizme karşı mücadelede bazı safların kaybedildiği, devrimin geri çekildiği bir dönemden geçtiğimizi gösteriyor. Bu geçici bir geri çekilmedir, halk isyanları ve devrimler dünyanın dört bir yanında filizlenmeye devam edecektir. Bizlerin görevi, Ortadoğu (Batı Asya) halkının bağrında filizlenen anti-emperyalist umutları hak ettiği amansız mücadele ve bu mücadeleyle verebilecek devrimci örgütlerle buluşturmak, böyle bir alternatif işçi sınıfı önderliğinde uluslararası arenada inşa etmektir. Sadece bu yolla Siyonizmi yıkabiliriz, emperyalizmi yenebiliriz.

Kuzey Amerika

ABD'de üniversite çalışanları hükümetin saldırılarına direniyor

ABD Başkanı Donald Trump, kamu hizmeti namına ne varsa biçmeye yeminli. Eğitim de bu saldırılardan nasibini alıyor, okullara ayrılan ödenekler kısıyor, doğrudan işgücü yetiştirmeye yönelik olmayan kültür-sanat vb. programlar budanıyor. Bu genel sınıf taarruzu içinde üniversiteler, bilhassa hedef tahtasında. Zira Trump ve bilhassa Başkan Yardımcısı J. D. Vance, prestijli üniversiteleri ilerici, hatta "sosyalist" ideolojinin üretim merkezi şer yuvaları olarak görüyor. Geçtiğimiz iki yılda belli başlı tüm üniversiteleri kapsayan Filistin eylemleri, bu imajı Trump-Vance ikilisinin gözünde iyice perçinledi. Bu sebeple Trump'ın

Beyaz Saray'a geri döner dönmez ilk icraatlarından biri, bir dizi üniversiteye "anti-Semitizm" bahanesiyle soruşturma açmak oldu. ABD vatandaşı olmayan öğrencilerin ülkeye giriş-çıkışlarını zorlaştıran, Filistin eylemlerine bulaştırsa ülkeden atılmalarını kolaylaştıran bir dizi karar geçirdi. Öte yandan bilhassa sanat, edebiyat, sosyal bilimler gibi doğrudan teknolojik gelişme ve ekonomik üretimle ilgili olmayan alanlara ayrılan kamu ödeneklerini bir çırpıda biçti.

Şu aşamada üniversite yönetimlerinden bir yanıt yok. Buna karşılık, üniversite asistanlarının örgütlü olduğu sendikalar sokak eylemleri düzenlemeye başla-

dı. New York'ta ve Boston'da birçok üniversitede asistanlar, 19 Şubat'ta yer yer iş bırakarak sokağa çıktı. Göçmen ve ezilen öğrencilerini koruyacaklarını

ilan ettiler, yabancı öğrencilere, sağlık hizmetlerine ve kamu ödeneklerine yönelik saldırıların geri çekilmesini talep ettiler.

Eğitim sendikalarının

Trump'ın saldırılarına karşı sokağa çıkması elbette olumlu bir gelişme. Ancak bu noktada iki büyük çelişkiye değinmek gerekiyor. Birincisi, üniversite kurumunun ahvaline ilişkin. Son kırk yılın özelleştirme saldırıları, üniversiteleri de kapitalist şirketler gibi kâr maksadı güden yapılar haline getirdi. Eğitim ücretleri korkunç rakamlara fırladı. Kampüste temizlik yapan, yemekhanede çalışan, tesisatla uğraşan emekçilerin sendikall hakları da gündün güne budanıyor, ücretleri eriyor. Trumpgillere karşı örülecek direniş hattı, üniversite eğitimini yeniden bir kamu hizmetine dönüştürmeye yönelik bir mücadeleden ayrı düşünülemez.

Sermayenin düşman kardeşleri TÜSİAD ve MÜSİAD:

Birbirlerine rakip işçi sınıfına düşman olanlar!

TÜSİAD kimdir, neyi savunur?

TÜSİAD 2 Nisan 1971'de Türkiye'nin tekeli büyük sermayesinin örgütü olarak kuruldu. Kuruluş tarihi 12 Mart askeri muhtırasının 20 gün sonrasına rastlar. 12 Mart'ın öncesinde sermayeye ecel terleri döktüren Kavel grevinden, DİSK'in kuruluşundan sayısız grevden ve mücadeleden gelen 15-16 Haziran işçi ayaklanmasında doruk noktasına ulaşan sınıf mücadeleleri vardır. İşçi düşmanı 12 Mart yarı-askeri rejimi altında kurulan bu sermaye örgütü her daim işçi düşmanı iktidarları desteklemiş, 70'li yıllar boyunca işçi sınıfının

yükselişinin önüne geçilemeyince 12 Eylül askeri diktatörlüğünün de baş destekçilerinden biri olmuştur. Türkiye'deki her türlü gericiliğin arkasından çıkan bu sermaye örgütü AKP'nin iktidara gelmesine de kendi ekonomi programını hayata geçirdiği ölçüde hayırhah bakmıştır. AKP ekonomide, iç ve dış politikada kendi içinden çıktığı İslamcı sermayenin çıkarlarını TÜSİAD'ın isteklerinin önünde tuttuğunda ise bu sermaye örgütünü muhalif pozlar verirken görmüşüzdür.

TÜSİAD ne demokrattır ne de ilericidir. TÜSİAD'ın işçi düş-

manlığı öyle basit bir şey değildir. NATO mahsulü kontrgerillanın ve bu emperyalist örgüte hizmet eden faşist çeteleri besleyen TÜSİAD'ın elinde Kemal Türkler, Kenan Budak gibi işçi önderle ve işçi sınıfının hakları için savaşan pek çok mücadeleci insanın kanı vardır. Bizler TÜSİAD başkanlarının yaptıkları konuşmalar dolayısıyla onları baskı altında tutan ve susturmayaya çalışan istibdadın karşısındayız ama TÜSİAD'ın ne olduğunu biliriz ve emekçi halk düşmanı sicilini asla unutmuyoruz. TÜSİAD'ın sözlerine bakıp AKP'ye karşı muhalif

bir odağın yükseldiğini düşünenler yarı yolda kalmaya mahkumdur. Çünkü TÜSİAD sermayesinin tek derdi kârlarıdır. Daha önce bin defa yaptıkları gibi kârlarına kâr katmakta Erdoğan'la ve istibadla

anlaşırlar. İşçi hakkını aradığında Erdoğan'ın kapisında ağlarlar, Erdoğan da onları kırmaz, tek bir imzayla işçilerin grevlerini yasaklar. Onlar hep anlaşır olan işçi sınıfına olur.

TÜSİAD'ın balonlarını patlatıyoruz: TÜSİAD üretenlerin değil sömürenlerin örgütüdür!

TÜSİAD'dan bahsedilirken hep bir ezber tekrarlanır. Bu örgütün üyeleri Türkiye'nin önde gelen sanayicileridir, üretirler, ihracat yaparlar, istihdam yaratırlar, vergi rekorları kırarlar vesaire. Öyle bir hava yaratırlar ki sanki onlar olmasa ekonomi yürümeyecektir. Bu yalan balonlarını bir bir patlatıyoruz:

En çok vergiyi TÜSİAD öder

TÜSİAD hakkındaki bir diğer ezber de vergiyle ilgilidir. TÜSİAD üyeleri "kurumlar vergisinin yüzde 80'ini ödüyor" dediğinizde "vay canına adamlar kazanıyor ama vergisini de ödüyor" havası oluşur. Adamlar kazanıyor doğru. Ama vergiyi ödeyen onlar değil! "Kurumlar vergisinin yüzde 80'ini ödüyorlar"mış! Peki kurumlar vergisi toplam vergi gelirlerinin ne kadarı? Dürüstseniz onu da söyleyin! Biz söyleyelim. Kurumlar vergisi şirketlerin elde ettikleri kazanç üzerinden ödedikleri vergidir. 2025 yılı bütçesinde TÜSİAD üyelerinin de içinde olduğu şirketlerin ödemesi öngörülen kurumlar vergisi 1,7 trilyon lira. Bunun yüzde 80'i de 1,3 trilyon lira yapar. Devletin vergi gelirlerinin toplamı ise 12,6 trilyon. Yani TÜSİAD şirketlerinin ödediği vergi devletin toplam gelirlerinin yüzde 10'una tekabül ediyor. Peki işçinin emekçinin ücreti/maaşı eline geçmeden kesilen, yıl sonuna kadar dilim dilim artan vergiler ne kadar? Vergi gelirleri içinde "gelir vergisi tevkifatı" kaleminde gösterilen ücretlilerin ödediği vergiler 2 trilyon lira! Bitti mi bitmedi. İşçinin emekçinin sırtındaki esas vergi yükü dolaylı vergiler olarak adlandırılan KDV, ÖTV vb. tüketim vergileridir. Bu vergileri Koç ve Sabancı da işçi Mehmet de Zeynep de aynı oranda öder. Dolaylı vergiler tüm dünyada vergi adaletsizliğinin sembolüdür. 2025'te dolaylı vergiler için 5,7 trilyon liralık bir tahsilat öngörülmekte.

İşte gerçek: Koca TÜSİAD patronlarının şirketleri kıt kanaat geçinen işçiden, memurdan daha az vergi ödüyor!

TÜSİAD milli gelirin yüzde 50'sini üretir

TÜSİAD'ın bu iddiası aslı "kamu dışı" milli gelirin yarısıdır. Ama esas yalan burada değildir. TÜSİAD üyesi şirketlerin cirosunu ortaya koyup bunu biz üretiyoruz demek koca bir yalandır. Değerin kaynağı sermaye değil emektir. Otomotivden, gıdaya, tekstilden, enerjiye TÜSİAD üyesi şirketlerin yaptığı cironun kaynağı işçilerin emeğidir. TÜSİAD üyesi patronlar işçilerin ürettiği bu değer karşılığını vermez. Onlara yoksulluk sınırının altında ücretler verir, artık değeri de kendi cebine indirir. Bunun adı sömürüdür.

İşte gerçek: Milli geliri üretenler, açlık sınırında yaşayan işçilerdir!

En çok istihdamı TÜSİAD yapar

Patronların bitmek bilmeyen yalanıdır: "Biz size iş ve ekmek veriyoruz..." Halbuki onlara yatlarını, katlarını veren, en iyi okullarda okumalarını sağlayan, her türlü lükse ulaşmalarına imkân veren işçilerdir. İşlerde en ufak bir olumsuzluk olduğunda "biz istihdam sağlıyoruz" diye böbürlenilen bu patronlar en büyük işten çıkarmaları yapanlardır. Pandemiye bunu yaşadık. Virüs de hastalık da işçilerin suçu değildi. Fabrikalarda ölümüne çalışan işçilerdi, patronlar yalılarında uzaktan yönettiler her şeyi. Pandemi yüzünden satışlar düştüğü için işten atılan da yine işçiler oldu. Tedarik zincirlerinde problem yaşandığında, fabrikalarda üretim aksadığında işçilerin ücretlerinden kesinti yapıldı. TÜSİAD patronları her yıl yayınladıkları meşhur raporlarında yine de şikayet etmekten geri durmadılar. Daha fazla işçi atmak, daha az maliyete katılmak için kıdem tazminatından şikayet edip emek gücü piyasasının esnekleştirilmesini istediler.

İşte gerçek: TÜSİAD patronları en çok istihdam yapanlar değil en çok işçi çıkartanlar ve iş güvencesine en çok karşı olanlardır!

En çok ihracatı TÜSİAD üyeleri yapar

TÜSİAD üyeleri babalarının hayırına ihracat yapmıyor. İhracatın da kaynağında emek sömürsü var. İhracat demek işçiye Türk Lirası ile ödeme yapıp ürettiği malı Dolar ya da Avro ile satmak demek. Türkiye'de döviz kurları yükseldiğinde ve Türk Lirası değer kaybettiğinde TÜSİAD patronları için emek ucuzlar, kârları artar. Hayat pahalılığı ile ve işçilerin alım gücünün düşmesiyle ilgilenmezler. Bugün olduğu gibi iktidar döviz kurlarını baskıladığında ise işçi hakkını istediğinde, kur yüzünden rekabet gücümüzü kaybediyoruz diye ağlayanlar yine TÜSİAD üyeleridir.

İşte gerçek: Koca TÜSİAD patronlarının şirketleri kıt kanaat geçinen işçiden, memurdan daha az vergi ödüyor!

Anadolu kaplanları mı? Din bezirganları mı? MÜSİAD'ın gerçek yüzü!

1990 yılında ağırlıklı olarak küçük ve orta büyüklükteki işletmelerden oluşan ve genelde İstanbul dışında olan sermaye grupları MÜSİAD (Müstakil Sanayici ve İşadamları Derneği) adıyla bir örgütlenmeye gitti. TÜSİAD'da birleşen tekeli büyük sermayenin aksine MÜSİAD ekonomik gücüyle değil üye sayısının fazlalığıyla övünür. 60 binden fazla işletmeyi temsil eden 14 binden fazla üyesi vardır. TÜSİAD'ın 10 katından fazla!

TÜSİAD Batıcı sermayedir. MÜSİAD'ın yüzü doğuya dönüktür. TÜSİAD ideolojik olarak Batıcı olsa da Çin ve Rusya ile yapılan ticarete, Arap dünyası ve Afrika

ile kurulan ekonomik ilişkilerde de aslan payını kapmak üzere hep oradadır. TÜSİAD üyeleri adı üstünde tekeli sermayedir. Ama MÜSİAD yüzü doğuya dönük olsa da emperyalist Batı'yla ilişkiler kurmak konusunda büyük ağabeyi TÜSİAD'a öykünür. İslam dünyasının birliğinden bahseder ama pratikte Avrupa Birliği'ni savunur. Batılı emperyalist şirketlerle ortaklıklar kurmaya uğraşır. Bugün Suriye'de Batılı emperyalistlerin himayesinde kurulmakta olan yeni düzenden pay kapmak için MÜSİAD en önde yer kapmaya çalışmaktadır.

TÜSİAD laiklik duyarlılığı ile öne çıkarken MÜSİAD İslamcıdır.

MÜSİAD'ın "M"si resmi olarak "müstakil" olsa da bu derneğin patronları halk arasında "Müslüman" olarak anılmaktan hep hoşnut olmuştur. Biz kimsenin dini inancıyla ilgilenmiyoruz. Ama MÜSİAD'ın sadece mal ticareti yapmadığını din bezirganlığından da geri durmadığını söylemek gerekir. MÜSİAD'ın kurucu genel başkanı Erol Mehmet Yazar "bir lokma bir hırka felsefesi Müslümanlara yutturulmuş bir zokadır" gibi sözlerle ve Hz. Muhammed'in de zengin olduğunu anlatan konuşmalarıyla çok tartışma yaratmıştır. MÜSİAD patronlarının işçi sömürsüsüyle elde ettiği zenginliği dinin gereği gibi sunduğunu gö-

rüyoruz. Mesela Ebu Zer'in "Gece yatağa aç girip sabah kılıcı kuşanmayan adama şaşarım" gibi sözlerini kendine dindar süsü veren bu zatlara ağzından duyamazsınız. Tam tersine Tayyip Erdoğan 2017'de OHAL döneminde MÜSİAD'ın Genel Kurulu'na gelip "OHAL önünüzü açıyor. Öyle ikide bir grev bilmem ne yok..." dediğinde bu dindar patronların elleri patlayıncaya kadar alkışladıklarını görürsünüz. Bugün de MÜSİAD aynı yolda devam ediyor, İngiliz Mehmet'in işçi düşmanı Orta Vadeli Programı'nın bir numaralı destekçisi olarak öne çıkıyor.

Tüm bunları söylerken

MÜSİAD'ın dindarlık kisvesi altında AB'yi ve Batı emperyalizmini savunması gibi TÜSİAD'ın da laiklik kisvesi altında din bezirganlığını desteklemekten geri durmadığını belirtmeliyiz. Daha ortada MÜSİAD yokken 12 Eylül askeri diktatörlüğünün Türk-İslam sentezi adı altında yürüttüğü gerici politikaların baş sponsoru TÜSİAD sermayesiydi. TÜSİAD ve MÜSİAD her ne kadar rakip gibi dursa da işçi sınıfını bölmek, güçsüz düşürmek konusunda aynı cephededir, ikisi de birbirinden işçi düşmanıdır.